(THE HON'BLE SRI K. CHENGALARAYA REDDY.)

Ministry to take all necessary action to vindicate the honour and prestige of the State. I do not propose to say anything about the steps that have been taken on the resolution and the results achieved, at the present moment. I will seek your permission, Sir, to make a statement regarding the subject at an appropriate stage, in the course of today or tomorrow. But I do not propose to do it today, immediately.

Janab J. MOHAMED IMAM.—I submit to the Chair that it is better that the Hon'ble the Chief Minister fixed a time. What he says is rather vague,—either today or tomorrow, at appropriate time, etc. What is appropriate time for him, may not be an appropriate time for us. It is therefore better that he fixes a time as to when he is going to make a statement. I realise that of course he is busy with his own party politics. He was entrusted with a mandate by this Hon'ble House. The entire House, without any division, entrusted him with the mission. He should take us into his confidence, not only the members of his own party but all the other members of the House as well. The Independent members are quite in the dark as to what is happening. This is not fair. This is not a party issue. It is a State issue.

Mr. SPEAKER.—When the Hon'ble Chief Minister says that he is going to make a statement, he will do so.

Janab J. MOHAMED IMAM.—I insist that he fixes now the time as to when he is going to make the statement. It is a very important matter. If he fixes a time, then all the members will be present here. But when all of us are absent, when there are only 10 or so present, if he makes a statement, what is the use?

The Hon'ble Sri T. MARIAPPA (Home Minister).—You will see it in the Press if you are not present.

Janab J. MOHAMED IMAM.—Let the Hon'ble Chief Minister take his own time. But let us know definitely when he is giving us the information.

The Hon'ble Sri K. CHENGALARAYA REDDY.—I am not in a position to make the statement in the course of today. But I may be able to speak about it in the course of to-morrow.

Janab J. MOHAMED IMAM.—Thanks, Sir.

Five-Year Plan for Mysore.

Motion to consider—(contd.)

Mr. SPEAKER (The Hon'ble Sri V. Venkatappa).—Discussion on the motion *re*: Five-Year Plan for Mysore will now be resumed.

(*Sri T. Madiah Gowda rose.*)

Mr. SPEAKER.—Is the Hon'ble Member moving his amendment?

Sri T. MADIAH GOWDA.—I shall do that later on. Meanwhile I wish to say a few words on the Plan.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಚೆನ್ನಬೈರೇಗೌಡರ.—ಇನ್ನೆಷ್ಟು ದಿವಸ ಸಭೆ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು.

Mr. SPEAKER.—The Members would like to know for how many more days they will have to meet. Could the Government enlighten them about it?

The Hon'ble Sri K. CHENGALARAYA REDDY.—We would be able to decide about it tomorrow. Any way the House will have to sit tomorrow. Tomorrow we will be in a position to say as to whether we will be sitting further or adjourn.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಚನ್ನಬೈರೇಗೌಡರು.—ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಈ ದಿವಸವೇ ಹೇಳಿದರೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲ. ನಾಲ್ಕು ದಿವಸಗಳಿಂದ ಸಭೆ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ದಿವಸ ನಡೆಯುತ್ತದೆಂದು ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Leader of the House has said that he would definitely say about it tomorrow.

*ಶ್ರೀ ಟಿ. ಪಾದಯ್ಯಗೌಡರು (ಬೆಂಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆ).—ಈ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಈ ಸಭೆಯು ಮುಂದೆ ಚರ್ಚೆಗೆ ತಂದ ದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಥಮತಃ ನಾನು ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ವಂದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇದು ಯೋಜನೆಗಳ ಯುಗ ಎಂದರೆ ಅದು ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಕಳೆದ ಮಹಾಯುದ್ಧದ ತರುವಾಯ ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲಾ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಒಂದು ರೂಪದಲ್ಲಲ್ಲ ಒಂದು ರೂಪದಲ್ಲಿ ತಂದು ದೇಶದ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ಬಲ್ಲೆವು.

ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್, ಅಮೇರಿಕಾ, ರಷ್ಯ ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಹೀಗೆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನನುಸರಿಸಿ ನಾನಾ ಮುಖವಾಗಿ ನಾನಾ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಜನತೆಯ ಪ್ರಗತಿ ಮತ್ತು ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯಮೂಲಕ ರಾಷ್ಟ್ರ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಒಂದು ಶುಭ ಚಿನ್ಹೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಹಣಕಾಸಿನ ಸಚಿವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಈ ಯೋಜನೆಗಳು ಒಂದು ರೂಪದಲ್ಲಲ್ಲ ಒಂದು ರೂಪದಲ್ಲಿ 88 ನೆಯ ಇಸವಿಯಿಂದ ಈವರೆಗೆ ಶ್ರೀ ರಂಗಾಚಾರ್ಲುರವರು ದಿವಾನಗಿರಿಗೆ ಬಂದಾಗಿನಿಂದಲೂ ಕೂಡ—ಏರ್ಪಾಡಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿವೆ. ಅವರ ನಂತರ ದಿವಾನ ಪದವಿಗೆ ಬಂದ ಸರ್ ಕೆ. ಶೇಷಾದ್ರಿ ಐಯ್ಯರ್, ಸರ್ ಎಂ. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರು, ಆ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ದಿವಾನರಾಗಿದ್ದ ಸರ್ ಮಿರ್ಜಾ ಸಾಹೇಬರು ಇವರ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯ ರೂಪವಾಗಿ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಾ ಬಂದುವು. ಹೀಗೆ ಒಂದು ದೂರದೃಷ್ಟಿಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಯೋಜನೆಯ ಮೂಲಕ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾ ಮೈಸೂರು ದೇಶವು ಅನೇಕ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಬಂದು ಒಂದು ಮಾದರಿ ಸಂಸ್ಥಾನವೆಂದು ಎನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಯಿತು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇಂಡಿಯಾದೇಶದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಯುದ್ಧಾನಂತರ ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳು ತಯಾರಾದುವು. ಅದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಬೊಂಬಾಯಿ ಯೋಜನೆ, ಕೊಲೊಂಬೋ ಯೋಜನೆ, ಬಿಹಾರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಯೋಜನೆ, ಕ್ಯಾಪಿಟಲಿಸ್ಟ್ಸ್ ತಯಾರುಮಾಡಿದ್ದ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಹೀಗೆ ನಾನಾ ತರವಾದ ಯೋಜನೆಗಳು ತಯಾರಾದುವು.

ಯಾವ ಯೋಜನೆ ತಯಾರಾದರೂ ಕೂಡ ಅದಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ಆ ಯೋಜನೆಗಳು ಒಂದು ರೂಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ಇಂಡಿಯಾದೇಶದ ಯಾವ ಒಂದು ಪ್ರಗತಿಸಾಧನೆಯಾಗಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಆ ಪ್ರಗತಿಸಾಧನೆಯಾಗಲು ಅನುಕೂಲವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಡೆ ಕ್ಷಾಮ ಡಾಮಾಂಗಳು, ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ದೇಶ ವಿಭಾಗ ಅದರಿಂದ ಉಂಟಾದಂಥಾ ಒಂದು ಪರಿಣಾಮ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಹಣಕಾಸಿನ ಒಂದು ವಿಪರೀತವಾದ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಈ ರೀತಿ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಫಲಕಾರಿಯಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಾವಾದರೂ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ತಮಗೆರ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ 20ನ ಬಟಂಗಳ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿದ್ದೆವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಹು ಭಾಗದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೂ ಕೂಡ ತಂದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿತಕ್ಕ ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಮಾರು 176 ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪರಿನಮಾಪ್ತಿಗೊಂಡು ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಕಾಲುವಾಸಿ, ಮುಕ್ಕಾಲುವಾಸಿ ಪ್ರಗತಿ ಹೊಂದುತ್ತಾ ಇವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನುಮಾರು 290 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮೈಸೂರು ಸರಕಾರ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿದ್ದು ಅದರಲ್ಲಿ ಬಹು ಭಾಗದ ಹಣ ಖರ್ಚಾಗಿದೆ ಎಂದು ಎನ್ನಿಸಿದೆ. ಹೀಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಈಗ ಇಂಡಿಯಾದೇಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗೂ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ದೇಶದ ಮುಂದೆ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನರವರು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಶಾಸನ ಸಭೆಗಳಲ್ಲೂ ಚರ್ಚೆಮಾಡಿ ಮಹಾಜನಗಳ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಕ್ರೋಡೀಕರಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರಂತೆಯೇ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಏನು ಯೋಜನೆ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಡ ಒಂದು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಒಂದು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾದ ವರದಿಯನ್ನು ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರು ತಯಾರುಮಾಡಿ ಚರ್ಚೆಗೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಯೋಜನೆಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಸುಲಭ. ಅವುಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರತಕ್ಕ ಕೆಲಸ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಈ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಸರ್ಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ. Dictatorial system of Government ಇರುವ ಕಡೆ ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ದೇಶದ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿ, ಇಷ್ಟೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ನಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಅನ್ನುತ್ತಾರೋ ಆ ರೀತಿ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ನಾವು ಕಂಡ ಹಾಗೆ ರಷ್ಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ 5–10 ವರ್ಷದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಅಷ್ಟಷ್ಟೇ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಆಯಾಯಾ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾತುವ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಡೆಮೊಕ್ರಸಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಾವು ಏನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೋ ಇಂಥಾ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ಕಠಿಣವಾದ ಕೆಲಸ. ನಾವು ಎಷ್ಟು ಆಶೋತ್ತರದಿಂದ, ಎಷ್ಟು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು; ಈ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕು, ಜನಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಉತ್ತಮಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತರಬೇಕೂ ಎಂದು ಆಶಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ ಅಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಹಾಗೆ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಜನೆಮಾಡಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವು ಯಾವುವೆಂದರೆ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಗುರಿ ಇರಬೇಕು. ಒಂದು 5 ವರ್ಷದ ಯೋಜನೆ ಎಂದರೆ ಆ ಐದ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಸಾಧಿಸಬೇಕು, ಯಾವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಹಣಕಾಸಿನ ಸ್ಥಿತಿ ಏನು; ಅವಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಏನು; ಜನಗಳ ಸಹಕಾರ ಏನು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಅದನ್ನು ಪಡೆಯತಕ್ಕ ರೀತಿನೀತಿಗಳು ಹೇಗೆ, ಆ ಒಂದು ಗುರಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಏರ್ಪಾಡುಗಳು ಯಾವುವು ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಯೊ ಜನೆ ಹಾಕಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಕಠಿಣವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕರಗತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲರತಕ್ಕ ಕಷ್ಟ, ಕಾರ್ಪಣ್ಯ ಎಂದರೆ ಪ್ರಜಾ ಸಂಖ್ಯೆ ಅನ್ನುವುದು. ಇದು ಅಪರಿಮಿತವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಇದೆ. ಗೊತ್ತುಗುರಿಯಿಲ್ಲದೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಇದೆ ಎಂದರೂ ಬಹುಶಃ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಪ್ರಜಾ ಸಂಖ್ಯೆ ಒಂದು ಕಡೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ, 5,10 ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅದು ಹೇಗಾಗುತ್ತದೆ, ಯಾವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರೋಚಿಸಿ ಅದಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಯೋಜನೆ ತಯ್ಯಾರುಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಒಂದು. ಅಲ್ಲದೆ ಯೋಜನೆಮಾಡುವಾಗಲೂ ಕೂಡ ಆ ರೀತಿ ಪ್ರಜಾ

(ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು)

ಸಂಖ್ಯೆ ಬೆಳೆಯಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡುವುದು ಸರಿಯೇ, ಇಲ್ಲವೇ ಅದನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಾದರೂ ನಿರ್ಬಂಧ ಪಡಿಸಿ ಕಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಕಡಿಮೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕೇ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಸಹ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಕಠಿಣವಾದ ಸಮಸ್ಯೆ ಏನಿದೆಯೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಜನಬಲವೇನಿದೆಯೋ ಆ ಜನಬಲವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಏಕೆ ದರೆ ಇತರ ದೇಶಗಳಿಗಿಂತಲೂ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಜನಬಲವಿದೆ. ನಮ್ಮ ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ಈ ಜನಬಲವನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಒಂದು ಯೋಜನೆಮಾಡದೇ ಹೋದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಾವು ಏನು ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿ ಒಂದು ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕೆಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದು ಬಾವದೇ ಹೋಗಬಹುದು. ಈಗ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆ? ನಾವು ಕಂಡ ಹಾಗೆ ಕೈತುಂಬ ಕೆಲಸ ಇಲ್ಲದವರ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕಡೆಬನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಜನ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಸುಕೊಂಡು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ಒಂದು ಏರ್ಪಾಡು ಇಲ್ಲದ ಹಾಗೆ ಆಗಿದೆ. ಯಾವ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಾಗಲೀ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆಯೋ ಮತ್ತು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಇರಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ಪರಿತಾಪವಾಗಿ ಈ ಒಂದು ವ್ಯವಹಾರದಿಂದ ಯಾವ ಅನುಕೂಲವೂ ದೊರೆಯಲಾರದು, ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗಲಾರದು ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆ? ಹೆಚ್ಚು ಜನ, ಶೇಕಡ 80ಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಜನ, ಒಂದೆ ಒಂದು ಕಸುಬನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ. ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ತಗಲಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ದಿನ ದಿನಕ್ಕೆ ಆ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಈ ಜನಗಳ ಹೊರೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಾ ಇದೆಯೇ ವಿನಾ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ದೇಶದ ಒಂದು ಪ್ರಗತಿಗೆ ಕಳಂಕವೇ ಹೊರತು ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿಯಾಗಲಾರದು ಎಂದು ಅನೇಕ ವೈಜ್ಞಾನಿಕರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. Pressure on landನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಸುಬುಗಳಲ್ಲಿ ಜನಗಳನ್ನು ತೊಡಗಿಸುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಹ ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಯಾರು ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ನಂಬಿರುತ್ತಾರೆಯೋ ಆ ಜನಗಳಿಗಾದರೂ ಕೂಡ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ತಿಂಗಳೂ ಕೆಲಸವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗಿರತಕ್ಕ ಒಂದು ಕಾಲಾವಕಾಶವನ್ನು ಸದುಪಯೋಗಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪರ್ಯಾಯರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಳೆಯಬೇಕು ಎಂಬುದೂ ಕೂಡ ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರಬೇಕು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ತೊಂದರೆ ಎಂದರೆ, ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಭಾರತೀಯರು ಇತರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳವರಂತೆ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಹೋಗಿ ಜೀವನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ, ಎಲ್ಲಾದರೂ ಹೋಗಿ ದೇಶವನ್ನು ಅಳುತ್ತೇವೆ ಅಥವಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾಳುತ್ತೇವೆ ಎಂಬ ಮನೋ ವ್ಯತ್ಯಯವನ್ನು ಬಹಳ ಶತಮಾನಗಳಿಂದಲೂ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬರದೇ ಇರುವುದು. ಅದೇನಾದರೂ ತಪ್ಪಾಗಿದ್ದರೆ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಅಂಥ ಸಾಹಸದ ಮನೋಭಾವ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ಕಂಡ ಹಾಗೆ ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಜನ ನೆರೆ ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಹೋಗಿ ಜೀವನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಜಮೀನು ಸಾಲದೆ ಇದ್ದು ನೆರೆ ಊರಿಗೆ ಬಾ ಎಂದರೂ ಸಾರಾಸರಿಯಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಒಂದೇ ಕಡೆ ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬಾಳಬೇಕೆಂಬ ಮನೋವ್ಯತ್ಯಿಯಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಜನ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೊರತೆಯೇನೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಜನಗಳಲ್ಲಿರುವ ಆರ್ಥಿಕ ಅಸಮಾನತೆ ಕೆಲವರು ಮಹದೈಶ್ವರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೇಲಾಡುತ್ತಿರುವುದೂ, ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಕೇವಲ ನಿಕೃಷ್ಟ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವುದೂ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯೋಜನೆಯ ಮೂಲಕ ಈ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕು; ಯಾವ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜನಿರ್ಮಾಣ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಹಣಕಾಸಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಅವಕಾಶಮಾಡಬೇಕು ಇದೊಂದು ಕಠಿಣವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ಈಗೇನು ಯೋಜನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದೆಯೋ ಅದರ ಮೂಲಕ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಅಸಮಾನತೆಯು ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರಿಗಿರುವ ಅಂತರ ಹೆಚ್ಚು. ವಿಶಾಲವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಜನ ತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಯೋಜನೆ ಎಷ್ಟೇ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿರಲಿ, ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗಿರಲಿ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಮ್ಮ ಜನ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಾವು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಬೇಕು, ನಾವು ಬಾಳಬೇಕು, ನಾವು ಮುಂದೆ ಸುಖವಾಗಿರಬೇಕು, ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದೊಡನೆ ಸಹಕರಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ದೃಢ ಮನೋವ್ಯತ್ಯಿಯುಳ್ಳವರಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅವರದೃಷ್ಟಿಕೋಣ ಬದಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಮಗೆ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ; ಎಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚುಮಾಡಿದರೂ ಅದು ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕವೆಂದೇ ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರು ಏನು ಹೇಳಿದರೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಜನ ತಮ್ಮವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೋಡಿಕೊಂಡ, ಎಲ್ಲರ ಸುಖದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸುಖವೂ ಅಡಗಿದೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಸುಖವಾಗಿ ಬಾಳಿದರೆ ತನಗೂ ಸುಖ ಬರುತ್ತದೆಂಬ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ತಾಳಿವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧನೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಗತಿಯು ಅಂತರಾತ್ಮದಿಂದ ಬೆಳೆದು ಬರಬೇಕು, ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ತಂದು ಹಾಕಿದ ಪ್ರಗತಿಯು ನೈಜವಾದ ಪ್ರಗತಿಯಲ್ಲವೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜನರ ಮನೋವ್ಯತ್ತಿಯನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿ, ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಕೋಣವನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸಿ, ಎಲ್ಲರ ಸುಖಶಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸುಖಶಾಂತಿ ಅಡಗಿದೆಯೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಅವರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸುವವರೆಗೆ ಯಾವ ಯೋಜನೆಯಿಂದಲೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಾರದೆಂದು ಭಾವಿಸುವವರಲ್ಲಿ ನಾನೊಬ್ಬ. ಇದನ್ನೇ ನಮ್ಮ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನರವರೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರಜೆಯೂ ಇದು ನನ್ನ ಯೋಜನೆ, ನನ್ನ ಪ್ರಗತಿಗಾಗಿ ತಮಾಷಾದ್ದು, ನನ್ನ ಸಹಕಾರ ಇದಕ್ಕಿರಬೇಕು, ನನ್ನ ಕೈಕೂಡ ಇದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿರಬೇಕು, ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟುವುದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಇಟ್ಟಿಗೆಯೂ ಕೂಡ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬರುವಂತೆ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಆತನು ಎಷ್ಟೇ ಅಲ್ಪನಾದರೂ ತನ್ನ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಇದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡದೇ ಹೋದರೆ ಈ ಯೋಜನೆ ಫಲಕಾರಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಈ ಯೋಜನೆಯ ಕರ್ತರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲಕಡೆಯಿಂದ ಸಹಕಾರ, ಒತ್ತಾಸೆ, ಇವರ ಫಲದಲ್ಲಿ

ನಂಬಿಕೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಮಾಡಿದರೇನೇ ನಮ್ಮ ಗುರಿಸಾಧನೆಯಾಗುತ್ತೀತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ದೇಶವ ಸರ್ಕಾರವಾತ್ಸವಲ್ಲ, ಎಲ್ಲಾ ಖಾಸಗೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೂ, ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಬೋರ್ಡು, ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿ, ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತಿಯೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇತರ ಅನೇಕವಾವ functional associationಗಳೂ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ನಿರ್ವಿವಾದವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧನೆಮಾಡಿಯೇ ಮಾತ್ತುತ್ತೇವೆಂದು ಹೊರಡದಿದ್ದರೇ ಈ ಯೋಜನೆ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಮ್ಮ ಖಚಿತವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಅದಕ್ಕೇನು ಮಾಡಬೇಕು?

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾವಯ್ಯಗೌಡರು.—ಅವರಲ್ಲೂ ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಉದ್ಭವಿಸಿವೆ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಹಳ್ಳೀ ಆಜ್ಞೆಗಳು ನಮ್ಮ ಬೆನ್ನೇರಿರವ ಭೀತಿಯಿದೆಯೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತೆ. ಶಿ ಒಮ್ಮೆ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೇಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಲಾಪ ನಡೆದರೂ ಹತೋಟಿ ಆಜ್ಞೆಗಳು ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತವೆಂದು ಭಾವಿಸುವವನು ನಾನಲ್ಲ. ಒಂದಲ್ಲೊಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಅವು ನಮ್ಮನ್ನು ಅಂಟಿಕ್ಕೊಂಡೇ ಇರುತ್ತವೆ.

ಹೀಗೆ ಒಂದೆಡೆ ಈ ಹತೋಟಿ ಆಜ್ಞೆಗಳು ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಜನ ಸಂಖ್ಯೆ, ಜೊತೆಗೆ ದೇಶದ ಜನರಲ್ಲಿ ಸಾಕಾಪಷ್ಟು ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಯಾವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತರಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ತರುವುದಕ್ಕೆ ಅಡಚಣೆಗಳಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ನಿರಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಈ ಯೋಜನೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜನರಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಅಗತ್ಯ. ಹಾಗೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜಕೀಯ ಪಾರ್ಟಿಗಳೂ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಏನೂ ಫಲ ದೊರಕಲಾರದು. ಆದರಿಂದ ಇಂಥ ಯೋಜನೆಗಳು ಬಂದಾಗ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರಚಾರಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ನಾನಾ ರಾಜಕೀಯ ಪಂಗಡಗಳ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಗಳಿಸಿ, ಅವರ ಸಹಾಯದಿಂದಲೂ ಜನರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಂಡು ಈ ಯೋಜನೆ ಆಗಬೇಕು, ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಸಹಕಾರ ಕೊಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲರೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಮಾಡದರೆ ನಾವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬರುತ್ತೇವೇ ವಿನಾ ನಮ್ಮನೆ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಹೊರಿಸಿದರೆ ಏನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವೀಗ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ನಮ್ಮನೆ ಜನರ ಮೇಲೆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹೊರಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೈಕೊಂಡರೂ ಜನರೇ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಯಾವುದನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅದಕ್ಕೇನು ಮಾಡಿದರೂ ಪ್ರಯೋಜನ ಲಭಿಸಲಾರದು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಲಸಗಳು ಯಾವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆಯೆಂಬುದನ್ನೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮೊದಮೊದಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ರೈತರೇ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲು ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಬರಾತ್ಕರಿಸಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಪಡೆದರೋ ಅವೇ ಈಗ್ಗೂ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು. 'ಒಲ್ಲದ ಗಂಡನಿಗೆ ಮೊಸರಿನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲು ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಾಗೆ' ಎಂಬ ಗಾದೆಯಂತೆ ನಾವೇ ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿ ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋದರೂ ಅದು ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗಲಾರದು.

ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಥಮವಾಗಿ ನನ್ನ ಸೂಚನೆ ಇಷ್ಟೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡಬೇಕಾದ್ದೂ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಥಮ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಜನಗಳಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ಈ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನು ಸೂರಿದುಂಬಿಸುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದಿಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ನಾವು ಖರ್ಚುಮಾಡುತಕ್ಕ ಹಣ ಏನೂ ಫಲಕಾರಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಗುರಿಯೂ ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರವೂ ಸಾಧನೆಯಾಗಲಾರದೆಂದು ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ದೇಶದ ಮುಂದಿಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನೂ ನಾವು ತಯಾರುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. Trained personnel ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ಯೋಜನೆಗಳ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ನ್ಯೂಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಾನಾ ರೀತಿಯ ಯೋಜನೆಗಳಿರುವುದರಿಂದ ತಕ್ಕ ಕೆಲಸಗಾರರು ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ತಾವು ಕಂಡ ಹಾಗೆ ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಲು ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಬಳ್ಳಾಪುರ, ಕ್ರೋಸ್‌ಪೇಟೆ ಮುಂತಾದ ಕೆಲವುಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡತಕ್ಕ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ತರಬೇತು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಅನೇಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಖಾಸಗೀ ಜನರೂ ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೂ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಜನರು ಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೇ 36ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿನ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಇದೆ. ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ, ನೀರಾವರಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಮತ್ತು ಸರಿಯಾದ ಜನ ಬೇಕು. ಈ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ನಾನು ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿರುವುದು. ನನ್ನ ತಿದ್ದುಪಡಿಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿರುವಂತೆ ಒಂದು ವೇಳೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಜನರಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಆ ಜನರಲ್ಲಿ ನೀತಿ ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಅನೇಕ ದಕ್ಷರಿದ್ದರೂ ಅವರು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡವವರಾದರೂ ಅವರಲ್ಲಿ ನೀತಿ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲದೆ, ತಕ್ಷಣವೇ ತಾವು ಐಶ್ವರ್ಯವಂತರಾಗಬೇಕೆಂಬ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ ಹಣಕಾಸಿಗೆ ಕೈಯೊಡ್ಡಿ ಅನೀತಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ, ಪ್ರಗತಿ ಆಗಲಾರದು. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ದಕ್ಷತೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಎರಡೂ ಇರಬೇಕು. ದಕ್ಷತೆ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ಜೊತೆಗೆ ದೇಶ ಪ್ರೇಮವೂ ಇರಬೇಕು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವಿಲ್ಲದಿರುವ ಮನುಷ್ಯನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ 30ನೆಯ ತಾರೀಖು ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಬಂದೀತು ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಗಾರನನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಕೂಡ ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಭರತ ಖಂಡದ ಇತರ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಣಪಡೆದಿರುವ ಕೆಲಸಗಾರರ ಕೊರತೆ

(ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು)

ಇದ್ದರೂ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಕಠಿಣವಾಗಿಲ್ಲ ಈ ಸಮಸ್ಯೆ. ಅದರೂ ಸಾಲದು. ಅಲ್ಲದೆ ಅವರಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯೂ ದೇಶಪ್ರೇಮವೂ ಇರಬೇಕು.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ನನ್ನ ಭಾಷಣದಲ್ಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ Trained personnel ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಅಷ್ಟು ಕೊರತೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—ನಾನೂ ಅದನ್ನೇ ಹೇಳಿರುವುದು.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—In fact that is one of the special advantages of the State over other States.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—ನಾವು ಈಗ್ಗೆ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಏನು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡಿ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ್ದೇವೋ ನಾವು ಮುಂದೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಯೋಜನೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅದೇ ರೀತಿ ಇರಬೇಕು. ಈಗ ಕಳೆದ ಐದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಯಾವ ಯಾವ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಏನು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆಯೋ ಅವು ಯಾವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದಿವೆ, ಇನ್ನು ಐದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಈ ಐದು ವರ್ಷದ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ, ಇದರಲ್ಲಿ ತಕ್ಕಷ್ಟು ವಿವರಣೆ ಇಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಬಾಬುಗಳಲ್ಲಿ ಐದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಹಣ ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ನಮೂದಾಗಿದೆ. ಇಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚುಮಾಡಿದರೆ ಎರಡು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಏನು ಪ್ರಗತಿಯಾಗುತ್ತದೆ, ಐದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಏನು ಪ್ರಗತಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ವಿವರಣೆ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತೇನೆ. ಇದನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಜನತೆ ಈ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇದು ಹೇಗಿದೆ, ಇದು ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆಯೆ ಎಂದು ಅಳತೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಯೋಜನೆ ಬಹಳ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಆಚಾರ್ಯರು.—ಅಳತೆ ಹೇಗೆ ಮಾಡುವುದು? ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಆಗುವುದನ್ನು ಅಳತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಹೇಗೆ ಅಳತೆಮಾಡುವುದು!

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—ಗಜ ಕಡ್ಡಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಳತೆಮಾಡುವುದಲ್ಲ. ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಕೆಲಸ ನಡೆದಿದೆ, ಎರಡು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ನಡೆದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಕಂಟ್ರೋಲ್ statistics ಎಂದು 1ನೆಯ ಸ್ಟೇಟ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಷ, ಎರಡನೆಯ ವರ್ಷ, ಮೂರನೆಯ ವರ್ಷ, ಹೀಗೆ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟೆಂಬುದನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ರಸ್ತೆಗಳ ಕಾಮಗಾರಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಒಂದೊಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಮೈಲಿಗಳಾಗುತ್ತವೆ, ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಎಂಬುದು ನಮೂದಾಗಿದೆ. ಇನ್ನಾವುದೇ ಬಾಬನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ, multipurpose co-operative societies, cottage industries ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಷ, ಎರಡನೆಯ ವರ್ಷ, ಮೂರನೆಯ ವರ್ಷ, ನಾಲ್ಕನೆಯ ವರ್ಷ ಮತ್ತು ಐದನೆಯ ವರ್ಷ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಆಗುತ್ತದೆಂಬ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಮಕ್ಕಳು ಈಗ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಎಷ್ಟು ಜನರು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ, ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಹೊಸದಾಗಿ ಸೇರಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ವಿವರಗಳಿರಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು—ವರ್ಷ ವರ್ಷವೂ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಾರೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸ್ಟೇಟ್‌ಮೆಂಟುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ನವ್ಯ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳೆಷ್ಟು, ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳೆಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಯಲು ಬರುತ್ತಾರೆ ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲ ಅಂಕ ಅಂಶಗಳಿವೆ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—ಈಗಿರುವುದೆಷ್ಟು, ಮುಂದೆ ಆಗುವುದೆಷ್ಟು, ಯಾವ ಶೇಕಡಾವಾರು ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಯೋಜನೆಯಿಂದ ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿನ ಪ್ರಗತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿರಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಇನ್ನು ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧನೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಇನ್ನೂ ಅಗತ್ಯವಾದ ಅನೇಕ ಬಾಬುಗಳಿಗೆ ಹಣವನ್ನೊದಗಿಸಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಆಚಾರ್ಯರು.—ಊಹೆಯಿಂದ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು, ಅಂದಾಜು-ಇನ್ನೂ ಹಣಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂದೇ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ, ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರೆ, ಸಮರ್ಥನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಸಿಕ್ಕೇ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಹಣ ಕಾನು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಕೆಲವರಿಗಿಲ್ಲಿ. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ನನಗಿಲ್ಲ. ಈ ಅಪನಂಬಿಕೆ ನನಗಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಜನರ ಪ್ರಗತಿಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಜನರಲ್ಲಿ ಇದರಿಂದ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ, ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ, ದೇಶಪ್ರಗತಿಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ಕಂಡು ಒಂದರೆ ಸಾಲವನ್ನೆತ್ತುವುದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಹೊಸ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕುವುದರಲ್ಲಿ ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಅನುಮಾನಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಆದರೆ ನನಗೆ ಅನುಮಾನಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಒಂದು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕು. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ತನ್ನ ಬಲದಲ್ಲಿ ತನಗೇ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಏನೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. 'ಸಂಶಯಾತ್ಮಾವಿನಶ್ಯತಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿರುವ ಹಾಗೆ ನಾವು ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಶಯಪಟ್ಟರೆ ಯಾವುದೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಾವು ನಂಬಿಕೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಾಡಿದರೆ, ನಾವು ಏನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದೇವೋ ಇದರಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಸಿಕ್ಕಬಹುದು, ಖರ್ಚಾಗಬಹುದು, ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಗತಿಯಾಗಬಹುದೆಂದು ನಾನು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಊಹೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಇದರಲ್ಲಿ ನನಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಇದೆ.

ಆದರೆ ನನಗಾಧರೂ ಎನಿಸುತ್ತದೆ—ಏನೆಂದರೆ: ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಬಾಬುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಅವುಗಳು ಬೇಗ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಬರಲು ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ, ಈಗೇನು ಅವರು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೋ ಆ ಹಣ ಸಾಲದೆಂದು ನಾನು ಹೇಳು

ತ್ತೇನೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ನಾನು ಒಂದು ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಕ್ಷೇಪಣೆಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದು ಯಾವುದೆಂದರೆ, ಇಂಥಾ ಒಂದು ಮುಂದುವರಿದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯ ಭಾರಿ ಭಾರಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಉದ್ದೇಶಪಡತಕ್ಕಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವೇ 28 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಮುಂದೆ ಬಂದಿರುವಾಗ ಅವರು ಕೇವಲ 8 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ತೀರಾ ಅನ್ಯಾಯ. ಅಲ್ಲದೆ ನಮಗೇನು ಅವರು ಆ 8 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಸಾಲದರೂಪವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಯೇ ಅಥವಾ ಗ್ರಾಂಟ್ ರೂಪವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಪ್ರಗತಿಪರವಾದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದಲ್ಲಿಯೂ ಇದನ್ನು ಒಂದು ಮಾದರೀ ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಇತರರು ಇದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅವರು ನಮಗೆ ಇನ್ನೂ ಈ ಖರ್ಚಿ ಪೆಚ್ಚಗಳ ಸೇಕಡ 50ರಷ್ಟನ್ನಾದರೂ ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತೆಂದು ನನಗೆ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಆದಕಾರಣ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೇಂದ್ರದವರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಏನೇನು ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕೋ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಮಗೆ ಈ 5 ವರ್ಷದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನು 1952ನೆ ಮಾರ್ಚಿ ಬಹಳ ಸಮಿಪಿಸುತ್ತ ಬಂತು. ಇನ್ನು ಬಹಳ ಕಾರ್ಯಗಳು ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಎಂದು ಈ ಯೋಜನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕೆಂದು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸರಾಯಿತೋ ಅಂದೇ ಇವು ಪ್ರಾರಂಭವಾದಂತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು, ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಬೇಕು ಅವುಗಳೊಂದೂ ಇನ್ನೂ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೇ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಈ ಯೋಜನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಅಂಗೀಕಾರವಾಗಿ ಇವುಗಳಿಗೆ ಮುದ್ರೆ ಬೀರೆ ಬೀಳಬೇಕು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಅಂಗೀಕಾರದ ಮುದ್ರೆ ಬೀಳುವುದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ದಿವಸಗಳು ಹಿಡಿಯುತ್ತವೋ ಅದೊಂದೂ ಗೊತ್ತೇ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು ನಮಗಿರತಕ್ಕ ಈ 4 ತಿಂಗಳ ವಾಯಿದೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಏನುಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು? ಹೀಗೆಂದ್ಲಾ ಆಗಿ ನಾವು ಈ ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಷದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದೆವೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ನಾವು ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು 1952ನೆಯ ಏಪ್ರಿಲ್ ತಿಂಗಳಿಂದಲೇ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು ಉಚಿತವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಹೀಗೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳದೇ ಹೋದರೆ, ಜನರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಒಂದು ಉತ್ಸಾಹವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಅವರು ನಮ್ಮಲ್ಲಡಬೇಕಾವ ನಂಬಿಕೆ ಹೋಗಿ, ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಧಕ್ಕೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆದಕಾರಣ ಇಂಥ ಒಂದು ಅನುಮಾನ ಜನರಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನೇ ತಾವು ಕೊಡಬಾರದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ವರ್ಷವೇ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕೆಂಬುದೇನು? ನಾವು ಮುಂದಿನ ವರ್ಷವೇ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆಗ ಈ ಯೋಜನೆ ಒಂದು ವರ್ಷ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋದೀತು ಅಷ್ಟೆ; ಅದರಂತೆ ನಾವು ಮಾಡೋಣ. ಸುಮ್ಮನೆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸದೆ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಕಾಲವನ್ನು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಕಳೆದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಜನರೆಲ್ಲಾ ನಿರುತ್ಸಾಹಿಗಳಾಗಿ ಒಂದು ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತೆ. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಅವಕಾಶವಿರದಂತೆ ಮಾಡಲು ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ತಾವು ಇದನ್ನು ಮುಂದಿನ ಸಾಲಿಗೆ ಕೈಗೊಂಡರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನ್ನಿನವರು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಈ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬಹಳ ಉಪಯುಕ್ತವಾದವುಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಹಣದ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಹೊಸ ಹೊಸ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂತಲೂ ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಸಲಹೆಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಕೆಲ ಕೆಲವು ಹೊಸ ಕಾನೂನುಗಳ ಅಗತ್ಯ ಇರುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಫಾರ್ಮಿಂಗ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮಗೊಂದು ಸರಿಯಾದ ಕಾನೂನು ಇಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕ ಸಂಖ್ಯಾತರು ಈ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಫಾರ್ಮಿಂಗ್ ರೀತ್ಯಾ ಭೂಮಿ ವ್ಯವಸಾಯ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಾಗ ಅಲ್ಲರತಕ್ಕ ಕನಿಷ್ಠ ಪರಿಮಿತಿ ಜನರು ಅದಕ್ಕೆ ನಾವು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದಾಗ್ಗೆ, ನಾವು ಆಗ ಏನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ರೀತಿ ಆಗತಕ್ಕ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಹಾಗೇಯೇ, ಇದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಚಾರ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಭಿದ್ರ ಭಿದ್ರವಾಗಿ ಹೋಗಿರತಕ್ಕ ಹಿಡುವಳಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದುಗೂಡಿಸಲು ಒಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡಲು ಅವರೇನು ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೋ ಅವುಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಥಾನಾಮಳಿ ಜಾರಿಗೆ ತಂದು, ಅವುಗಳನ್ನು ಜನರು ಅನುಸರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅಂಥ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ದೇಶದ ಮುಂದೆ ಇಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಅದರ ಸಾಧ್ಯಾಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಚರ್ಚೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ, ಕೆಲಸ ನಡೆಸತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಈಗ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಸಮಿತಿಯವರು ತಯಾರಿಸಿ ಇಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗಳ ಪೈಕಿ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು ಯಾವುದೆಂದರೆ—ಜನರಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಆಗುವಷ್ಟು ಆಹಾರ, ಮೈಗೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಬಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ವಾಸ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ಒಂದು ಗೂಡು, ಈ ಮೂರು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದವುಗಳೆಂದು ಇವುಗಳನ್ನು ಅವರು ತಮ್ಮ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇವುಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲೇಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ನ್ಯಾಯವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಜನರಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುವಷ್ಟು ಆಹಾರ, ಮೈಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಬಟ್ಟೆ ಇಲ್ಲದೆ, ವಾಸಿಸಲು ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ನಯಿಗಳಿಗೂ ಸಹ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿರಲ್ಲದಂಥಾ ವಾಸದ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸತಕ್ಕವರು ದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಏನು ತಾನೆ ಮಾತು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು? ಏನೂ ಆಗಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಕಡೆಗೆ ಜನರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೆಳೆಯಬೇಕಾದ್ದರೆ ಮೊದಲು ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಒಂದು ವಾಸದ ಮನೆ, ಮೈತುಂಬ ಬಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯಲು ತಕ್ಕಷ್ಟು ಭೂಮಿ, ಇವುಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ಜನರಿಗೆ ಒದಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವೆಂದು ಈ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಸಮಿತಿಯವರು, ವ್ಯವಸಾಯಿಗಾರನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ,

(ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು)

ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯುತ್ತಕ್ಕ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ರೈತರು ವಾಸ ಮಾಡುವಂಥ ಗ್ರಾಮಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಮೊದಲಾಗಬೇಕೆಂದು ಈ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ಬಾಬುಗಳಿಗೆ ಪ್ರಮುಖಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾನೆಂದು ಇದರಿಂದ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ತಿಳಿಸಿರುವ 5 ಬಾಬುಗಳೂ ಅಂದರೆ, ವ್ಯವಸಾಯ, ಆಹಾರ ಉತ್ಪನ್ನ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿಕಾರ್ಯ ಇಂಥ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ವಿಷಯಗಳು. ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ನಲವತ್ತು ಸಹ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ಬಾಬುಗಳನ್ನು ಆಯಾಯ ಸರ್ಕಾರದ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳೇ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಇವುಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ನೀಡಬೇಕೆಂದು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿ, ಆ ಸಮಿತಿಗೆ ಅವರೇ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿರುತ್ತಕ್ಕೊಂಡು ಕೆಲಸಗಳು ನಡೆಯಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಸಮಿತಿಯಿಂದ ಈ ರೀತಿಯು ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು 91ನೆಯ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ

"The Rural Development Board consisting of heads of the various Development Departments and non official repre entatives with the Chief Minister of the State as Chairman....."

ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ಸಮಿತಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಎಲ್ಲಾ ಇಲಾಖೆ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಈ ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಆಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಖಾಸಗೀ ಮಹನೀಯರೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಸದಸ್ಯರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇಡೀರೆಲ್ಲಾ ದೇಶದ ಸಮಸ್ತ ರೀತಿಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೂ ಸಾಧಕವಾಗುವಂಥ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ನಾನಾ ಇಲಾಖಾ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸಹಕಾರವಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಈ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಗಮನಕೊಟ್ಟು ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿ, ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಮುಂತಾದವು ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆಯೇ ಎನಾ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವು ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ಒತ್ತಿ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಮತ್ತಾರ್ಯವ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳೇ ಚೇರ್ಮನ್ನರಾಗಿರುವ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಇಲಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಇದ್ದು ಸಹಕಾರ ವಿರುವುದರಿಂದ ಸೈಕಲಾಜಿಕಲ್ ಎಫೆಕ್ಟ್ ಬಹಳ ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಾಗುತ್ತವೆ. ಅದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಇದೇ ರೀತಿ ಕೂ ಆರ್ಡಿನೇರ್ಸ್ ಕಮಿಷನ್‌ನವರೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸೂಕ್ತವೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಕಲವು ಬಾಬುಗಳು ಏನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೋ ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಿದರೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವ ಮತ್ತು ಮೇಕೆದಾಟು ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳಿಗೆ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೂ ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವುದು ಬಹಳ ವಿಷಾದಕರ. ಈ ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯಿಂದ 3 ಲಕ್ಷ 6 ಸಾವಿರ ಕಿರಿ ಎವಾಟುಗಳ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಮೇಕೆದಾಟು ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟಿನಿಂದ 24 ಸಾವಿರ ಕಿಲೊವಾಟುಗಳ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗುವ ಖರ್ಚು ಅಷ್ಟೇನೂ ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದಾಯ ಬರುವ ಈ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು.....

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಇದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ?

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—ಅವು ನನಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಇದರಿಂದ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪರ್ಸೆಂಟೇಜ್ ಬರುತ್ತದೆ.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—22 ಕೋಟಿ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—ಅವು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಹೆಚ್ಚಿನವರು ಮುಂದುವರಿಯುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟಿರುವುದಾದರೂ ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ. ಕಮಿಷನರ್ ಮುಂದೆ ಈ ಕೇಸು ಏನಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಬಲವತ್ತರವಾಗಿಟ್ಟು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ 5 ವರ್ಷದೊಳಗೇ ಈ ಪ್ಲಾನನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಇದರ ವಿಚಾರ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಗೆ ಇರಾಖೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ಗೃಹ ಸಚಿವರು ಹೊರಗಡೆ ಮತ್ತು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೋದಾಗ ಕೂಡ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮಿಮೆಂಟರಿ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಭರವಸೆಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾಡಲೇ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—300 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಪ್ಲಿಮೆಂಟರಿ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕಡಿಮೆ. ಹೊಗಿನವರು ಹಣ ಕೊಟ್ಟರೆ ಆ ಹಣವಲ್ಲಿ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರವು ಎಷ್ಟು ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಮೊದಲು ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಮಿಗುವುದಾದರೆ ಈ ಮೇಕೆದಾಟು, ಹೊನ್ನೆಮರಡು ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂದು ಊಹಿಸಬಹುದು. ಅದರ ಇವು ಸಪ್ಲಿಮೆಂಟರಿ ಪ್ಲಾನ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೇರದೆ ಈ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲೇ ಸೇರಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಹೊನ್ನೆಮರಡು ಮತ್ತು ಮೇಕೆದಾಟು ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಧಾನವಾಗೋಣ.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಅದನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತೇವೆ. ಈಗಲೂ ಇವತ್ತಿಗೂ ಪ್ರಯತ್ನಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—ಲಕ್ಕವಳ್ಳಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟು ಮತ್ತು ಭದ್ರಾ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟನ್ನು ಮುಂದೆ ಹಾಕಿರುವುದನ್ನು ನ್ಯಾಯವೆಂದು ಯಾರೂ ಒಪ್ಪಲಾರರು. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಲಕ್ಕವಳ್ಳಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಬಹಳ ದಿವಸಗಳಾದವು. ಇದುವರೆಗೆ ಸರಾಸರಿ 70 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೋ ಏನೋ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಇದ್ದು ಸಿಕೊಂಡು ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯುವಂಥ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾವಲಂಬನೆಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಆಶೋತ್ತಂವಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಂದು ಕೇವಲ ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಶಾಶ್ವತಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಸುಮಾರು 18 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಆ ಮೇಲೆ 17 ಕೋಟಿಯ ಯೋಜನೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳತಾಗುತ್ತವೆ ಎಂದು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಯೋಜನೆ

ಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿತೆ. ಇದು ನಿರಾಶೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದೆ. ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟವಾದರೂ ಈ ಭದ್ರಾ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದರೆ ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಲಕ್ಷ 80 ಸಾವಿರ ಎಕರೆ ನೀರಾವರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ತೊಂದರೆಯೇನೆಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡಬೇಕಾಗಿದೆ. 20 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹಣ ಸಿಕ್ಕುವುದು. ಹೇಗೆ? ಖರ್ಚುಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ? ಈ ಪ್ಲಾನ್ ಹೇಗೆ ಮಾಡಿದೆ, ಯಾವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮುಂದುವರಿದಿದೆ. ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಈ 5 ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸಾಧಿಸಬಹುದು, ಎಷ್ಟು ಹಣ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಒದಗಬಹುದು, ಹೊರಗಿನಿಂದ ಎಷ್ಟು ಸಹಾಯ ದೊರೆಯಬಹುದು ಎಂಬ ವಿಧಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು 22 ಕೋಟಿ ಯೋಜನೆ ತೆಗೆದ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. 5 ವರ್ಷದಲ್ಲೇ ಅದನ್ನು ಮುಗಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಲಕ್ಷವಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟು 15 ವರ್ಷದ ಪ್ರೋಗ್ರಾಮಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—ಅದನ್ನು ಸರ್ವೆ ಮಾಡಿ ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡಿದಾಗ, ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನ್ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಿದ್ದಾಗ, ಎಷ್ಟು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂದು ತಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ? ಆಗ 20 ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಕೆರೆ ಕಟ್ಟುತ್ತೇವೆಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ, ಅವಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ಸಾಲು ಸೋಲವಾಡಿ ಕ್ಯಾಪಿಟಲ್ ವರ್ಕ್ಸ್ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೆ? ಈಗೇಕೆ ಅದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸುಮ್ಮನೆ 5 ವರ್ಷ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಹೀಗೆ ವರ್ಷಕ್ಕೆ 3 -40 ಲಕ್ಷ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾ ಆ ಮೇಲೆ ಮುಂದೆ 10—15 ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವದು?

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—176 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—ಸಾಧ್ಯವಾದವಷ್ಟಿಗೆ ಈ ಐದು ವರ್ಷದೊಳಗೇ ಈ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಸಾಧಿಸುವುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಬಡತನ, ಆಹಾರದ ಅಭಾವ, ಹಾಹಾಕಾರ ತೊಲಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಹೇಗಾದರೂ ತಾವು ಇದನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಬೇಕು. ಕೊನೆಯ ಪಕ್ಷ 5 ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಕೆಲಸವಾದರೂ ಪೂರ್ತಿಯಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡಬೇಕೆಂದು ನಲಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇರಿಗೇಷನ್ ಅಂಡ್ ಪವರ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ವರ್ಕ್ಸ್ ಅಂಡ್ ಮೈನ್ಸ್ ಫಂಡ್ ಎಂದು ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಸೂಕ್ತ ಎಂದು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಅದು ನಾನ್ ಲ್ಯಾಪ್ಸಬಲ್ ಆಗಿರಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಇರುವ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಕಷ್ಟ ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನಾದರೂ ತರಬಹುದಾಗಿತ್ತು. 123ನೆಯ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸಿ ಇದನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ.

ಅರಣ್ಯಾಭಿವೃದ್ಧಿ ವಿಚಾರವಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರವೆಂದು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತೀವ್ರವಾದ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಸಹ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೆ ನಾವು ಈ ಅರಣ್ಯವನ್ನು ಸಂಭದ್ರವಾಗಿ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡದನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇವೆಯೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಾವಿಧವಾದ ಸಂಪತ್ತು, ಅನುಕೂಲಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತವೆ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ತಾತ್ಸಾರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆಯೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕಷ್ಟತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಾನೂ ಅದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಶೇಕಡ 25 ರಷ್ಟು ಭಾಗ ಅರಣ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಅಂಥ ದೇಶ ಸಂಪದಭಿವೃದ್ಧಿ ದೇಶವಾಗುತ್ತದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿ ಅನೇಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅರಣ್ಯ ವಿಷಾದ ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದವರ್ಲಾದರೂಕೂಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅರಣ್ಯ ಇರಬೇಕೋ ಆ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಇವೆ. ವರ್ಷಂಪ್ರತಿ ಅರಣ್ಯದ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ಒಂದೇ ಅಲ್ಲ; ಅರಣ್ಯಸಂಪತ್ತು ಕೂಡ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ—ಎಂಬುದಾಗಿ ಶಂಕಿಪಡತಕ್ಕವರು ಹೆಚ್ಚಿಕೆ ನಾನುಒಬ್ಬ ನಾವು ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ: ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಗಿಡಮರಗಳನ್ನು ಬೆಳಸಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಖಚಿತವಾದ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಈ ಅರಣ್ಯಸಂಪತ್ತನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಖಚಿತವಾದ ಮತ್ತು ಪರಿಪಕ್ವವಾದ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಖರ್ಚುಮಾಡುವ ಹಣ ಪೂರ್ಣ ನಷ್ಟವಾಗಿ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ ಯೆಂದು ಶಂಕೆ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನಾದರೂ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ—ಶ್ರೀ ಮಾನ್ಯದಾನಪ್ಪನವರೂ ಕೂಡ ಅರಣ್ಯಖಾತೆಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದರು—ನಾವ್ಯಾವ ವರ್ಷ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಎಕರೆ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಗಿಡ ಮರಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದ್ದೀರಿ; ಅವು ಈ ದಿನ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ; ಆಲ್ಲದೆ ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ವಿಸ್ತೀರ್ಣವನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಇದು ಇಂಥಾ ವರ್ಷ ನೆಟ್ಟಗಿಡ ಎಂಬುವಾಗಿ ಬೋರ್ಡ್ ಹಾಕಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆಯೇ? ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ವರ್ಷಂಪ್ರತಿ ಯಾವ ಕಳದಲ್ಲಿ ಹಾಕುತ್ತೀರೋ ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಈ ವರ್ಷ ಹಾಕಿದ್ದೆವೆಂದು ತೋರಿಸುತ್ತೀರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ತಿಳಿಸುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಆಶಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಪ್ಲಾನ್ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮ್ಯಾಪ್ ತಯಾರುಮಾಡಿ, 1941ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ ಗಿಡ, 1943ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ ಗಿಡ, ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೆಳೆದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡಿದ್ದೀರಾ?

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಹೆಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕಾ ಇದೆ; working plan ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾವ ಸಲಹೆ ಬೇಕಾದರೂ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಏನೂ ತೊಂದರೆಇಲ್ಲ, ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಶಂಕೆಪಡಲು, ಅನುಮಾನಪಡಲು ಎಡೆಇಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯ ಗೌಡರು.—ಹಾಗಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಆಶಿಸುತ್ತೇನೆ ಅದಕ್ಕೋಸರ ಸುಮಾರು 30—40 ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಏನಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಹಸ್ತಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ನಮಗೆ ಒದಗಿಸಿದರೆ ಬಹಳ ಕ್ಷೇಮವಾಗಿರುತ್ತೇವೆ.

ಮಾನ್ಯ ಹೆಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—1946ರಿಂದ 51ರ ವರೆಗೆ ಇದ್ದ ನಮ್ಮ 5ವರ್ಷದ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಪ್ರಕಾರ 2843 ಎಕರೆ ಅಫಾರೆಸ್ಟೇಷನ್ ಆಗಿದೆ, 2843 ಮಣ ಲ್ಯಾಕ್ ಕಲ್ಟಿವೇಷನ್ ಆಗಿದೆ 40 ಎಕರೆ ಸಿಂಕೋನ ಕಲ್ಟಿವೇಷನ್ ಆಗಿದೆ. 55—56 ಟಾರ್ಗೆಟ್ಟು 3,000 ಎಕರೆ ಅಫಾರೆಸ್ಟೇಷನ್ 2,000 ಮಣ ಲ್ಯಾಕ್ ಕಲ್ಟಿವೇಷನ್, ಸಿಂಕೋನ 25 ಎಕರೆ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—ಎಲ್ಲಾ ಇದೆ; ಆದರೆ ಅದನ್ನು ವರದಿ ಅಥವಾ ಹನ್ನೆಪತ್ರಿಕೆ ವ ಲಿಕ ತಿಳಿಯ ಪಡಿಸಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಮಾನ್ಯ ಹೆಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಹನ್ನೆಪತ್ರಿಕೆ ಗಿಂತ ತಾವೇ ಖುದ್ದಾಗಿ ಬಂದು ನೋಡುವುದು ಒಳ್ಳೆ ಯದು.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯ ಗೌಡರು.—ಅರಣ್ಯದ ವಿಚಾರ ದಲ್ಲಿ ಈ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೂಚ ನೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದ್ದಹಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗಮನಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

"There should be a ban on any further encroachment on the forest area" ಮತ್ತು "The area under forests should be increased by planned afforestation"

ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ವಿಚಾರ. ಭಗವಂತನ ದಯದಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಖನಿಜಸಂಪತ್ತು ಹೇರಳವಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನಾವು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದವನ್ನು ಅರ್ಪಿ ಸುವುದಲ್ಲದೆ ಅದನು ರೂಢಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕರುಣಿಸೆಂದು ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸೋಣ. ಈಗಾಗಲೇ ಕಬ್ಬಿಣ ಇತ್ಯಾದಿಯಾದ ಮಿನರಲ್ ವೆಲ್ತ್‌ನ್ನು ರೂಢಿಸಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಇನ್ನೂ ಅನೇಕವಾಗಿ ಇರತಕ್ಕವುಗಳನ್ನು ಸರ್ವೆ ಮಾಡಿ ಯಾವ್ಯಾವ ರೀತಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಪೋಷಣೆ ಆಗಬೇಕೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗ ಹಾಕಿರುವ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೂ ಬಾರದೇ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಎಂದು ಜಾಗ್ರತೆ ಯಾವ ಒಂದು ಖನಿಜ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಮಾಡಿಕೊಂಡು, ದೇಶದ ಸಂಪ ತ್ತನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬಹುದೋ ಅದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಿಗಾಕೊಡದೇ ಇರುವುದು ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತೇನೆ.

ರೈಲ್ವೇವಿಚಾರ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಅಂದುಕೊಂ ಡಿದ್ದೆ. ಇಂಡಿಯಾದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲೂ ಹೊಸ ದಾಗಿ ರೈಲ್ವೇಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವಾಗ ಮೈಸೂರುದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತದೆಯೋ ಎಂದು ಹೇಳ ಬಹುದು. ನನಗಾದರೂ ಎನ್ನಿಸುತ್ತದೆ ಚಾಮರಾಜ ನಗರದಿಂದ ಮೆಟ್ಟುಪಾಳ್ಯಂಗೆ ಸೇರಿಸತಕ್ಕ ರೈಲ್ವೆ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಧಾನವಾದದ್ದು ಎಂಬುದನ್ನು ಬಹಳ ವರ್ಷದಿಂದ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಬಹುಶಃ ಈ ಯೋಜನೆಗಳು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಈ ಸಭೆಯ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಸರ್ಕಾ ರದವರನ್ನು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಿ ಈ ಒಂದು ರೈಲ್ವೆಯ ನ್ನಾದರೂಹಾಕಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡಿಕೆ ಳ್ಳು ತ್ತಾ ಇದ್ದೆವು, ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸು ವುದಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಒಪ್ಪುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮೀಷನರ ಯೋಜನೆ ಪ್ರಕಾರ ಹೊಸದಾಗಿ ರೈಲ್ವೇ ಹಾಕತಕ್ಕದನ್ನು ೫—ವರ್ಷದ ನಂತರ ಯೋಜನೆ ಮಾಡೋಣ ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ನನಗಾದರೂ ಮನ ಸ್ಸಿಗೆ ತುಂಬ ವ್ಯಥೆಯುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ವಿಚಾರವೇನೆಂದರೆ: ನಮ್ಮದೇಶದಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆಗಳ ಸ್ಥಿತಿ. ಇನ್ನು ನಾವು ಸರಿಯಾದರೀತಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಅನೇಕರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿ ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಈ ರಸ್ತೆಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಅದ ರಲ್ಲೂ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನವರು ಉಪಯೋಗಿಸತಕ್ಕ ರಸ್ತೆ ಗಳ ಸ್ಥಿತಿ, ಬಹಳ ಹೀನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಯಾವ ಒಂದು ಗ್ರಾಮಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಒಂದು ದೊಡ್ಡರಸ್ತೆ 5 ಮೈಲಿಗ ಳಿಗಿಂತಲೂ ಜಾಸ್ತಿ ದೂರದಲ್ಲಿರಕೂಡದು ಎಂದು ಈ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮೀಷನರ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮದೇಶದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಪಟ್ಟಣ ತಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲವುಗ್ರಾಮಗಳು ಈ ದೊಡ್ಡರಸ್ತೆಗೆ 10 ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿದೆ ಇಂಥಾ ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮಗಳಿವೆ. ಶೇಕಡ 50ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಈ ರಸ್ತೆ ಸೌಕರ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಇರತಕ್ಕ ರಸ್ತೆಗಳು ಯಾವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿವೆ ಎಂಬು ದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ, ಅದು ಬರೀ ಚೆನ್ನಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೆ ಅಲ್ಲ, ಬಹಳ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾದ ದಂಥ ದುಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿವೆ. ಇರತಕ್ಕ ರಸ್ತೆ ಯೋಗ್ಯ ವಾಗಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಸರ್ವಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೂ ಕನಿಷ್ಟಪಕ್ಷ 5 ಮೈಲಿ ಫಾಸಲೆಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ರಸ್ತೆ ಇರಬೇಕೆಂದು ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಲು ಒಂದು ತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ 5 ವರ್ಷದ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಗಮನಕೊಡಬೇ ಕಾದದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಈಗ್‌ನೋ ರೋಡ್-ರೀ-ಕ್ಲಾಸಿಫಿ ಕೇಷನ್ ಎಂದು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಗ್ರಾಮದಿಂದ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗತಕ್ಕ ರಸ್ತೆಗಳನ್ನು ವರ್ಷಂಪ್ರತಿ ರಿಪೇರಿಗೆ ಅವಕಾಶಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿ ದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ಕೆಲವು ಕಡೆ ಬಹಳ ಹೀನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರ ತಕ್ಕ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ಬೋರ್ಡ್ ರಸ್ತೆಗಳನ್ನು 2ನೆಯ ಕ್ಲಾಸ್, ಮೂರನೆಯ ಕ್ಲಾಸ್ ರಸ್ತೆಗಳಾಗಿ ಮಾಡುವು ದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುತ್ತಾರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ; ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ರಸ್ತೆಗಳನ್ನು ತರಗತಿವಾರಾಗಿ ವರ್ಗೀಕರಿಸುವು ದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಿಲ್ಲ. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಯೋಚನೆಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶ್ರದ್ಧೆ ವಹಿಸಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಸುವುದು ಅವಶ್ಯಕ ವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಹಾಗೆಯೇ, ರೋಡ್ ಟ್ರಾಫಿಕ್ಸ್‌ಪೋರ್ಟ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈಗ ಬೊಂಬಾಯಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸ್ಟೇಟ್ ರೋಡ್ ಟ್ರಾಫಿಕ್ಸ್‌ಪೋರ್ಟ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಎಂದು ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಬಹಳ ನುರ್ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾ ರೆಂದು ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮೀಷನರ್‌ರವರೇ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಾವೂ ಒಂದು ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ನನ್ನು ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡುವುದಾದರೆ ಈಗೇನು ನಮ್ಮ ಟ್ರಾಫಿಕ್ ಸ್ಪೋರ್ಟ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನ್ಯೂನಾತಿರಿಕ್ತಗಳಿದ್ದು ಜನ ಗಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ವ್ಯಾಕುಲತೆಗೀಡುಮಾಡಿದೆಯೋ ಅದು ನಿವಾರಣೆಯಾಗಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆಮಾಡಬೇ ಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಊಟ ಬಟ್ಟೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ ವಸತಿಗಳ ಯೋಜನೆಯನ್ನೂ ಈ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವಬಗ್ಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡತಕ್ಕ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೂ ಹೇಳದಿರುವುದು ಬಹಳ ವ್ಯಸನವನ್ನುಂಟುಮಾ ಡುವ ವಿಚಾರವಾಗಿದೆ. ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲೂ ಮತ್ತು ಕೈಗಾ ರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿನ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೂ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅದ ಕ್ಕಾಗಿ ಹಣವನ್ನೊದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಿಮ್ನ ತರಗತಿಯವರ ಮನೆಗಳಿಗೂ ಹಣ ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ವಂದಿಸಲೇಬೇಕು. ಆದರೆ ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಬಡವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಮನೆಗಳಿಲ್ಲದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆಯೂ ಇದೇ ರೀತಿ ಇರುವ ಹಾಗೆ ನಾವು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ, ಸಾಧುವೂ ಅಲ್ಲ. ನಾನು ಈ ಯೋಜನೆ ಬಂದಾಗ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ನುಮಾರು 10–15 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ ಬಡವರಿಗೆ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೇನಾದರೂ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಒತ್ತಾಯಮಾಡುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಖೋತಾ ನಿರ್ಣಯವನ್ನೂ ಶಾಸನಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ತಂದು ಅದು ಪಾಸಾಗಿದೆ. ಆ ಪಂಚವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣಮಾಡಿ ಆದಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಮನೆಗಳನ್ನು ಬಡಬಗ್ಗರು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗ್ಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಇನ್ನೂ ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೇನೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾಡದೆ ಇದ್ದರೂ, ಹಳ್ಳಿಗಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಬಡಬಗ್ಗರಿಗೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟುವ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಮುಫತ್ತಾಗಿ ಕೊಡದೆಯಿದ್ದರೂ ಸುಲಭವಾಗಿಯಾದರೂ ದೊರಕುವಂತೆ ಯೋಜನೆಯನ್ನೇನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಸಹಾಯಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಅದೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಏನೂ ಮಾಡದಿರುವುದು ವಿಷಾದಕರ. ಈಗಲಾದರೂ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಡಬಗ್ಗರಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಈ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಈ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ priority ಇರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಂಥಾದ್ಯಾವುದನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣದಿರುವುದು ಬಹು ನಿರುತ್ಸಾಹವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಜನಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—I hope it is the last subject you are touching on.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—ಆಗಲಿ. I will finish soon.

ಜನಾರೋಗ್ಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾದಮಟ್ಟಿಗೂ ರೋಗಗಳು ಬಾರದಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವೇ ಏನಾ ರೋಗ ಬಂದಮೇಲೆ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ವ್ಯಯಮಾಡಿ ವಾಸಿಮಾಡುತ್ತೇವೆಂಬುದು ಸರಿಯಾದ ತತ್ವವಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲೂ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ನೀತಿ ಅದು. ಈ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅದಿವೆ. ಆದರೆ, ನಾವಾದರೋ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನಾರೋಗ್ಯ ಇಲಾಖೆಗೆ ಒದಗಿಸುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ, ಪರದೇಶದ ಔಷಧೋಪಚಾರಗಳಿಗೆ, ಹಣವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಬರುತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯ ಇಲಾಖೆ, ಜನಾರೋಗ್ಯ ಇಲಾಖೆ ಎಂದು ಎರಡು ಇಲಾಖೆಗಳಿರುವುದೇ ಅನಾವಶ್ಯಕ. ಇಂಥಾ ಬಡದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಎರಡು ಇಲಾಖೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿ ವೃಥಾ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹಣ ಖರ್ಚುಮಾಡುವುದು ಅನವಶ್ಯಕ. ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಡಾಕ್ಟರುಗಳೂ ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದಿದವರು; ಜನಾರೋಗ್ಯ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹೆರ್ತ್ ಆಫೀಸರೂ ಇದೇ ಮೆಡಿಕಲ್ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರುವವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳ ಕಡೆಯಾದರೂ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೂ, ರೋಗನಿವಾರಣಾ ಭಾಗಕ್ಕೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವೈದ್ಯರನ್ನಿಡುವ ಬದಲು, ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿ ನಡೆಸುವುದಾದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಹಣ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೂ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಲೂಬಹುದು.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಡೈರೆಕ್ಟರಿರಬೇಕೆಂದು ಶ್ರೀಮತಿ ರತ್ನಮ್ಮ ಐಸಾಕ್‌ರವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ!!

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—ಅವರು ಬೇಕಾದರೆ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಒಬ್ಬರೇ ಆರೋಗ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿದ್ದು ಅವರ ಕೈಕೆಳಗೆ ಎರಡು ಇಲಾಖೆಗಳೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಏರ್ಪಾಡಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಆದಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ಈ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಈಗಿರತಕ್ಕ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳನ್ನೂ ಆರೋಗ್ಯ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ವೈದ್ಯ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನೂ ಆರೋಗ್ಯ ರಕ್ಷಣಾ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಒಂದೇ ಇಲಾಖೆಯಿದ್ದರೆ ಸಾಕೇ?

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—ಹೌದು; ಒಂದೇ ಸಾಕು. ಖಾಯಿಲೆ ಬಾರದಂತೆ ಮಾಡುವುದೇ ಮುಖ್ಯ. ಒಂದುವೇಳೆ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಖಾಯಿಲೆ ಬಂದರೆ ಹರ್ತ್ ಆಫೀಸರೇ ಔಷಧಿ ಕೊಡಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಎರಡು ಇಲಾಖೆಗಳಿರುವುದು ಅನಾವಶ್ಯಕ.

ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ, ಮೂಲ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ನೀವೀಗ ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣ ಖಂಡಿತ ಸಾಲದು. ನಿಮ್ಮ ಯೋಜನೆ ಫಲಕಾರಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ, ನೀವು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ, ಜನರ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳ ಕಡೆ ಶೇಕಡ 8–10 ರಷ್ಟು ಜನ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿರತಕ್ಕ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಹಾರೋತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಸಹಕಾರ ತತ್ವಗಳ ಮೂಲಕ ದೇಶವನ್ನು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸುತ್ತೇವೆ, ಇತ್ಯಾದಿ, ಇತ್ಯಾದಿ ಸಾವಿರ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಆ ಹಣದ ಖರ್ಚು, ಶ್ರಮ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯರ್ಥವೇ ಸರಿ. ಎಲ್ಲಿಯವರಿಗೆ ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ವಿದ್ಯಾಪ್ರಚಾರ, ಜ್ಞಾನಪ್ರಸಾರ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ನಮ್ಮ ಹಣ ಫಲಕಾರಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರಲ್ಲೂ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕೊಡಬೇಕಾದದ್ದೂ ಸಮಾಜ ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಷಯ.

ಈ ಸಮಾಜ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡದೆ, ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡದೆ, ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಇದನ್ನು life and death problem ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಜನರಲ್ಲಿ ಫಲಕಾರಿಯಾಗಿ ಈ ಪ್ರಜಾನತ್ತಾತ್ಮಕ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಉಳಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಆರ್ಥಿಕ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಸಮಾಜವನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕಾದರೆ, ಮೂಲ ತಿಳಿವಳಿಕೆ. ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿದರೂ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಖರ್ಚುಮಾಡುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಾಸೂ-ಸದ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ

(ಶ್ರೀ ಟಿ ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು)

ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು, ಈಗ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಗಮನ ಸಾಲದೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ಒಟ್ಟನಲ್ಲಿ ಈ ಯೊ ಜನೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ಪ್ರಯೋಜನ ಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಜನರಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರಮಾಡಿ, ಜನರಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ, ಹರಿಮಂಜಿಸಿ ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕು. ಸಾಧಿಸಿ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉನ್ನತಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಪ್ರಗತಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಯೋಜನೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಲಿ, ದೇಶ ಸುಖ ಸಂತೋಷದಿಂದ ನಲಿಯುವಂತಾಗಲೆಂದು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

*ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು (ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶ, ಭಾರತ ರಾಜ್ಯಾಂಗದ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಏನೆನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಡಕಮಾಡಿದ್ದೇವೆಯೋ ಅವುಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು. ಇಂತಹ ಘನವಾದ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಕನ್ಯಾಕುಮಾರಿಯಿಂದ ಹಿಮಾಲಯದವರೆಗೆ ಅನ್ವಯಿಸುವ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಟ್ಟಿರುವುದು ಭರತ ಖಂಡದ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಇದೇ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು. ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿರುವಂತಹ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕೆ ಕಾಲವೂ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ವಿಮರ್ಶೆಗೊಳಪಡಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಈ ಯೋಜನೆಗಳು ಹೊಸವು, ಈ ಹೊತ್ತು ಬಂದವೆಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಅವಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲ ಸರ್ಕಾರಗಳೂ ಹೀಗೆಯೇ ಮಾಡಿರುವುದು. ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರವೂ ಯೋಜನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡ ಬಂದಿವಾರೆ. ಇದು ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಫಲಕಾರಿಯಾಗಿ ನಡೆದಿದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದು ವಿಷಯ: ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೂ ಈಗ ಮಾಡಿರುವುದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಮೂಲ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಯೋಜನೆಗಳು ಯಾರಿಂದ ಮಾಡಿದ್ದವು, ಯಾವಾಗ ಅಭಿಮತ ಪಡೆದಮೇಲೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂಬುದಕ್ಕೂ ಈಗಿನ ರೀತಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಆಡಳಿತಗಾರರು ಅವರಿಗೆ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಒಳ್ಳೆಯ ಯೋಜನೆಗಳೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟರೋ ಅವುಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ದೇಶದಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಈಗ ನಾವು ಮಾಡಿರುವ ಯೋಜನೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ದೇಶದ ವಾಸ್ತವಾಂಶಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪ್ರಜಾಭಿಪ್ರಾಯ ಯಾವ ರೀತಿ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಇದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ತಯಾರಿಸಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಹಿಂದಿನ ಯೋಜನೆಗಳಿಂಲೂ ಈಗಿನ ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಯೋಜನೆಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿಯೂ ಫಲಕಾರಿಯಾಗಿಯೂ ಆಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದೆ. ಯೋಜನೆಗಳ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ವಿಚಾರ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ದೇಶದ ಹಿತವನ್ನೂ, ಪ್ರಗತಿಯನ್ನೂ ಅಲ್ಪ ಕಾಲಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪ ಖರ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಜನೆಗಳು ತಯಾರಾಗಬೇಕು. ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ 6-6 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿನ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ, ಇದು ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಐದ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಗದಿಯಾದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದು. ಈ ಯೋಜನೆ ಸರ್ವತೋಮುಖವಾದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಇದನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕಾಲದ್ದು ಟೀಕೆ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ರಚನಾತ್ಮಕವಾಗಿರಬೇಕೇ ಹೊರತು ಇದನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ವ್ಯರ್ಥ ನಿನ್ನೆಯ ದಿವಸದಿಂದ ಈ ಯೋಜನೆಯ ಮೇಲೆ ಚರ್ಚೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಧಾಟಿಯನ್ನು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ನೋಡಿದೆ. ಕೆವಲ ಬಜೆಟ್ ಭಾಷಣದಂತೆ ಚರ್ಚೆಗಳು ನಡೆದವೇ ವಿನಾ ಈಗಿರತಕ್ಕ ರೀತಿಗಿಂತ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೆ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ರಚನಾತ್ಮಕ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಯಾರೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ವಿರೋಧಪಕ್ಷದ ಸದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ದಪ್ಪನವರೂ, ಸೋಷಯಲಿಸ್ಟ್ ಪಕ್ಷದ ಸದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರರವರೂ ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಲೋಪ ದೋಷಗಳೇನಿವೆ, ಯಾವ ರೀತಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವುದು ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಹಕಾರಿಯಾದ ರಚನಾತ್ಮಕ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆಯೋ ಎಂದು ನೋಡಿದೆ, ಆದರೆ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರರವರು ಮಾತಾಡಿದಾಗಲಿ, ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ದಪ್ಪನವರು ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷ ರಾಜಕೀಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅನುಭವವುಳ್ಳವರು, ಹಿಂದೆ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದವರು ಇಂತಹ ಯೋಜನೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿಂದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಆಡದೇ ಹೋದರೆ ಕರ್ತವ್ಯಲೋಪವಾದೀತು. ಅವರ ಮಟ್ಟದ ರಾಜಕೀಯ ತಜ್ಞರು ಹೇಳಿದ ರೀತಿಯನ್ನು, ಅವರು ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡಿದ ರೀತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅನುಭವ ಸಾಲದೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಬಹುಶಃ ಮುಂದೆ ಬರತಕ್ಕ ಚುನಾವಣೆಗಳು ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೇಸಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದಕಾರಣ ತಾನು ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆತು, ಇದು ಶಾಸನಸಭೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಮರೆತು, ಇದು ಚುನಾವಣಾ ಕ್ಷೇತ್ರ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಚುನಾವಣಾ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮಾಡಿದರು.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಅವರು ಈಗ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಆದರೂ ಅವರು ಮಾಡಿದ ಭಾಷಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಉತ್ತರ ಹೇಳದೇಹೋದರೆ ದೇಶದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯವಾಡಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆಂದು ಅವರ ಭಾಷಣಕ್ಕೆ ಎರಡು ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಈ ಸಭೆಯ ಮೂಲಕ ದೇಶಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಅವರು ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ಈ ಯೋಜನೆ ಒಂದು ಗಾಳಿಗೋಪುರವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅಲ್ಲದೆ ಇದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತವಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅಂದರೆ, It is airy and impracticable. ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ 9 ಕೋಟಿ ಅಲ್ಲ, 9 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಕೂಡ ಸಾಲ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಎಲ್ಲಿಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, monies have gone somewhere ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರ

insincere. ಅವರಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಆತೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳು ಸತ್ಯಾಂತಕ್ಕೆ ದೂರವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಬ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೇರೆ ಯಾರಾದರೂ ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ದಪ್ಪನವರಂತಹ ಮಾನ್ಯ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಇದರ ಮೇಲೆ ಸವಾಲು ಹಾಕಿ ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ, ತಪ್ಪು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮೂಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಮೂರು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದ ಎಷ್ಟೋ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಪೋಲಾಗಿಹೋಯಿತು. ಮುಂದೆಯೂ ಈ 36 ಕೋಟಿಯೂ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಉತ್ತರ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ: ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ದಪ್ಪನವರು ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದು ಕೆಲವು ಕಾಲದಿಂದೀಚೆಗೆ ಕೇವಲ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ, 1946-47 ರಿಂದೀಚೆಗೆ 1949-50ರ ವರೆಗೆ ನಾವು ಸಾಧಿಸಿರುವ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಕಅಂಶಗಳೊಡನೆ ಹೇಳದೆ ಹೋದರೆ ಅವರು ಹೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಜವಾಬ್ದಲ್ಲದೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಏಭ್ಯಾಬ್ಯಾನದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಈ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ, 1946-47 ಲ್ಲಿ 10,449 ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗಳಿದ್ದುದು ಈ ಹೊತ್ತು 15,378 ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾಗಿವೆ. ಅಂದರೆ 4,929 ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿವೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 6,28,000 ಇದ್ದುದು ಈಗ 9,97,000 ಆಗಿದೆ; ಎಂದರೆ 3,69 000 ಹೆಚ್ಚಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಗೆ 3 ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗಿದ್ದ ಪ್ರಾಥಮಿಕಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 8,558. ಈ ದಿವಸದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯಾದರೋ 10,114. ಆಗಿದ್ದ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳು 988. ಈಗ ಇವುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 1,241ಕ್ಕೆ ಏರಿರುತ್ತೆ. ಆಗ್ಗೆ ಕೇವಲ 112 ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿದ್ದವು. ಈಗ 206 ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಲಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಿ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ನೂರಕ್ಕೆ ನೂರರಷ್ಟನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಅಂಕಿ, ಅಂಶಗಳನ್ನು ಈ ಸರ್ಕಾರ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವಾಗ, ಇದ್ದುದಕ್ಕೂ, ಇಂದು ಅವುಗಳು ಯಾವ ಸಂಖ್ಯಾ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತವೆಂಬುದಕ್ಕೂ ಹೋಲಿಕೆಹಾಕಿನೋಡಿದರೆ ಕೆಲವು ಒಂದಕ್ಕೆ ಒಂದಾವರೆಯಷ್ಟೂ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಒಂದಕ್ಕೆ ಒಂದೂ ಮುಕ್ಕಾಲರಷ್ಟೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆಗ್ಗೆ ಕೂಡಿಟ್ಟ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಇವರು ಏನು ಮಾಡಿದರು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ನಾವೀಗ ಈ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಹಣವಿಲ್ಲದೆ ಮಾಡಲು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ? ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಇವರಿಗೆ ಹಣ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು? ಈ ಅಂಶಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಾವಧಾನದಿಂದ ಅವಲೋಕನಮಾಡಿದರೆ ಹಣವೇನಾಯಿತೆಂಬುದು ಅವರಿಗೇ ವೇದ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಆರೋಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಆಗ ಕೇವಲ 89 ಆರೋಗ್ಯ ಕೇಂದ್ರಗಳಿದ್ದವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಈಗ 120ಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಕೆಲಸಗಳೆಲ್ಲಾ ದುಡ್ಡಿಲ್ಲದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗತಕ್ಕವುಗಳೇನು? 1947ಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ 139 ಪೆಟರಿಂರಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಿದ್ದವು. ಈಗ 193 ವೆಟರಿನೆರಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಲಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಇದು ಒಂದಕ್ಕೆ ಒಂದೂವರೆಯಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ವಿಷಯ ಅದರ ಹರಡುವಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಕಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ಬಹಳ ಹರಿತ್ಕಾರ್ಹವಾದವುಗಳಾಗಿವೆಯೆಂದರೆ ಇದು ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು.

ಶ್ರೀ ಎ. ನಂಜುರಾಯಶೆಟ್ಟರು —ತಾವು ಈ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸದೆ ಏನೇನೋ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಲ್ಲಾ?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಏನೇನೋ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಈ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ರತಕ್ಕದ್ದೇ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ದೇಶದ ಜನರಲ್ಲಿ ಈ ಯೋಜನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ತಿಳಿಸುವತಕ್ಕ ಬಗೆ, ಅಂಥಾ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಭಾವನೆಗೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವಿರಬಾರದು ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿ ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು ದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವೆಂದೂ, ಹಾಗೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದೂ ನಾನು ಭಾವಿಸಿ ನಾನು ಈ ಅಂಶಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು.

ಹಿಂದೆ ಕೇವಲ 229 ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನೊದಗಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಈಗ 469 ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನೊದಗಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಗಾಗಿ 1946-47ರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 11 ಕೋಟಿ 6 ಲಕ್ಷ ಟಿಲ್ಲರೆ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಇಂದಾದರೋ ಈಗಿನ ಸರ್ಕಾರ ಆ ಬಾಬ್ತಿಗೆ 16 ಕೋಟಿ 87 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹಾಕಿರುತ್ತೆ. ಅಷ್ಟು ಹಣವೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತು ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳಲು ನಾನು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರರವರು.—ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ಒಪ್ಪತಕ್ಕ ಭಾಷಣವೋ ಇದು?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಮರೆಯನ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿದಂತೆ ಈ ಯೋಜನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಇವೆಯೆಂದು ಹೇಳತಕ್ಕವರಿಗೆ ಏನನ್ನೂ ನಾನು ತಿಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕಾರಣ ಅವರು ದಾರಿ ಬಿಟ್ಟು ತಪ್ಪುದಾರಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಹೀಗೆ ಒಂದು ಅಡ್ಡದಾರಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆಂದು ಒಂದು ಅಂಶ ಏನಾ ಅವರಿಗೆ ಮತ್ತೇನನ್ನೂ ಹೇಳಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ, ಕಾರಣ ಅವರು ನಿನ್ನೆಯ ದಿವಸ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲಾ ಗಾಳೀಗೋಪುರದ ಮಾತುಗಳೆ ವಿನಾ ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನು ಈ ದಿವಸ ಹೇಳತಕ್ಕ ಮಾತುಗಳು ಆ ಗಾಳೀಗೋಪುರದ ಮಾತುಗಳಲ್ಲ. ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಪ್ಪುಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವಂಥ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಅವರು ನ್ಯಾಯವಾದ ಭಾವನೆಯಿಂದ ವಿಚಾರ ಗತಿಸುವಂತೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಸಾಧನಮಾರ್ಗದ ಮಾತುಗಳು. ಅವರ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಯೋಗ್ಯವಾದಂಥಾ ವಿಷಯ ಒಂದೂ ಇಲ್ಲ.

ಸ್ವಾಮಿ, ನಮ್ಮ ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರರವರು ಅವರದೇ ಒಂದು ಪ್ರಗತಿದಾಯಕ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ತಿಳಿಸಿರುವಹಾಗೆ ಕೇವಲ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳ್ಳಿ ಕೈರಾಸ ತೋರಿಸುವಂಥ ಭಾಷಣ ಎದು ಒಂದು ಪಂಜಿ ಸೇರಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಸರಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಟೀಕೆಯಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕಾಲುಘಟಿ ನೀರು ಗುಳಗುಳಿತೆ ಉಕ್ಕಿ ಸಮ್ಮನಾಗುವಂತೆ ಬುಗುಬುಗು ಮಾತನಾಡಿ ಸಭೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋದರು.

Sri M. GOVINDA REDDY.—I suppose it was not gas!

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—The whole thing has become gaseous and so the substance has disappeared.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚೆನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ನಾವು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡುವಾಗ ರಚನಾತ್ಮಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು ಮತ್ತು ಅದು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿರುವಂಥ ಒಂದು ಘನಕರವಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ. ಇಡೀ ದೇಶದ ೪೦ ಲಕ್ಷ ಪ್ರಜೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಇಂದು ನಮ್ಮ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲದೆ. ನಾವು ಸುಮ್ಮನೆ ಒಂದು ಭಾಷಣಮಾಡಿ, ನಮ್ಮ ಭಾಷಣದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ಜನರನ್ನು ತೃಪ್ತಿಗೊಳಿಸುತ್ತೇವೆಂಬ ಕಾಲ ಈಗ ಹೋಯಿತು. ಇಂದು ಜನರು ಬುದ್ಧಿವಂತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಯಾರಯಾರ ಮಾತು ಗಾಳೀಗೋಪುರ ಯಾರಯಾರ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ಸಾಧಿಸ ವಚನ್ನೆಗಳಿವೆ, ಯಾರು ಕೆಲಸಗಾರರು, ಯಾರು ಬರೀ ಮಾತುಗಾರರು ಎಂಬುದನ್ನು ಜನ ಇಂದು ಗ್ರಹಿಸಬಲ್ಲರು ಜನರು ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಈಗತಾನೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ರಾಜಕ್ಕೀಯಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಹೇಳಿರತಕ್ಕ ಮಾತುಗಳು ಪ್ರಗತಿದಾಯಕವಾದವುಗಳಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಅವುಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡತಕ್ಕ ಅಗತ್ಯವಾಗಲೀ, ಅವಕಾಶವಾಗಲೀ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

Sri K. R. SREEKANTESWAR.—You can never answer my points. I will challenge.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚೆನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—I know what points you raised. What are those points? ಏನೇ ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಾಳೀಗೋಪುರದಂತೆ ಇವೆ, ಇವು ಫಲದಾಯಕವಾಗಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಇಷ್ಟೆ ನಿಮ್ಮ ಮಾತುಗಳ ಸಾರಾಂಶ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಗೋವಿಂದರೆಡ್ಡಿಯವರು.—ಅವು ಆಧಾರರಹಿತವಾದವುಗಳೇನು?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚೆನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಹೌದು, ಅವು ಆಧಾರರಹಿತವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು, ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಯೋಗ್ಯವಾದಂಥ ಅಂಶಗಳೇನೂ ಅವರ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇವುಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಹೇಗೆ, ಈ 9 ಕೋಟಿ ಹಣಕ್ಕೆ ಬಡ್ಡಿ ಒದಗಿಸುವುದು? ಎಂದು ಯಾವಾಗ ಅವರು ಮಾತನಾಡಿದರೋ ಆಗಲೇ ಗೊತ್ತಾಯಿತು ಇವರು ಈ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಸಮಿತಿಯ ಯೋಜನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು. ಇವರು ವಿವರಣೆಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಆದಾಯವೇನು, ಇಷ್ಟು ಖರ್ಚುಮಾಡಿದರೆ, ಎಷ್ಟು ವರಮಾನ ಬೇಕು, ಇತ್ಯಾದಿ ವರಮಾನ ವತ್ತು ಖರ್ಚುಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಇದೇನು ಆದಾಯ ಪೆಚ್ಚಗಳ ತಖ್ತೆಯೇನು? ಇದು ಆ ರೀತಿಯ ಬಜೆಟ್ ತಖ್ತೆಯೇನೂ ಅಲ್ಲ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರಚನಾತ್ಮಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡುವುದು ಇದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ತಪ್ಪಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ, ಅಂಥ ತಪ್ಪು ತಿಳುವಳಿಕೆಗೆ ನಾನು ಕಾರಣನಲ್ಲ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ನಾನು ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ವಿಷಯಗಳು ಇನ್ನೂ ಬಹಳವಾಗಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಕಾರಾವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುವುದೂ ಕೂಡ ಅನಾವಶ್ಯಕವೇ ಸರಿ. ಆದರೆ ಈಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಜನ ಬಡವರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರೆಲ್ಲರ ಜೀವನ ಉತ್ತಮಗೊಂಡು, ಅವರು ಸುಗಮವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಜೀವನೋಪಾಯಗಳನ್ನು ಜರುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಅವಕಾಶವಿರಬೇಕೆಂದು ಕಾರ್ಪಸ್ಟಿಟ್ಯೂಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಆರ್ಟಿಕಲ್‌ಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರತಕ್ಕ ಮಾರ್ಗ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವೀಗ ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಸಮಿತಿಯವರು ತಯಾರಿಸಿರತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗಳ ಪೈಕಿ ಕೆಲವು ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾದ ಯೋಜನೆಗಳು ಇದರಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿರುತ್ತವೆಂದು ಒಂದು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಈಗ್ಗೆ ಸಾಕು. ಆದರೆ ಯಾವ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಜನರು ಹೇಗಳವಾಗಿದ್ದು, ಅವರ ಜೀವನದ ವಟ್ಟ ಬಹಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತದೆಯೋ, ಅಂಥವರು ಪ್ರಗತಿಹೊಂದಿದರೆ ಆಗ ದೇಶವು ಸರ್ವತೋಮುಖವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಂಡಿತೆನ್ನಬಹುದು. ಹಾಗೆ ದೇಶವು ಸರ್ವತೋಮುಖವಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಹೊಂದಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಭೂಸ್ವಾಮ್ಯ ಮತ್ತು ಅದರ ವ್ಯವಸಾಯ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನ ಆರ್ಥಿಕಸ್ಥಿತಿ ಇವು ಮೂರು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಹೊಂದಾವಣಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಂತಾಗಬೇಕು. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಈಗ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವ ಜನರು ಮತ್ತು ಅವರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ವಿಷಯವನ್ನು ಮಾತ್ರ ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡಿ ಬಾಕಿ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೈಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ.

ಕಾರ್ಪಸ್ಟಿಟ್ಯೂಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಮೂರು ಅಂಶಗಳು ಅಡಕವಾಗಿವೆ. ಅವುಗಳು ಯಾವುವೆಂದರೆ—

Article 39 of the Constitution:

(1) that the citizens, men and women equally, have the right to an adequate means of livelihood.

ಇದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಸುಗಮವಾಗಿ ಜೀವನ ಜರುಗುವಂಥ ಒಂದು ಕನಿಷ್ಠವನ್ನು ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡಿಕೊಡತಕ್ಕ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಈ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಸಮಿತಿಯವರು ಕೆಲವು ಉಪಯುಕ್ತ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಅಡಕಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

(2) That the ownership and control of the material resources of the community are so distributed as best to subserve the common good;

ಇನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ವರತಕ್ಕಂಥ ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾರ್ಗಗಳು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏನೇನಿರುತ್ತವೆಯೋ ಅವುಗಳ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಾಮ್ಯ ಇವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನಾವಕಾಶವಿರುವಂತೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಗತಿಸಾಧಕವಾಗುವಂತೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಸರ್ವರಿಗೂ ವಿಶೇಷವಾರಿಯಾಗುವ ಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು ಎರಡನೆಯದು.

ಇನ್ನು ಮೂರನೆಯದಾಗಿ—

That the operation of the economic system does not result in the concentration of wealth and means of production to the common detriment.

ಈಗೆ ಈ ಮೂರು ಅಂಶಗಳೂ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದವುಗಳು. Operation of the economic system

ಎಂದು ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂದರೆ ಒಂದೇ ಕಡೆ ಸಂಪತ್ತು ಐಕ್ಯವಾಗದಂತೆ, ಅದು ಸರ್ವರಿಗೂ ಆವಶ್ಯಕವಾದಷ್ಟು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಈ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯಗಳಿವೆ. ಈ ಮುಖ್ಯವಾದ ಮೂರು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸಾಧನೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರವಟ್ಟಿಗೆ ಅನುಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವಂಥಾ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಇವು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಆ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಇವು ಸಹಾಯಕವಾಗುವಂತೆ ಇವೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡಿದರೆ ಅಷ್ಟು ಸಾಕು.

Mr. SPEAKER.—The House will now rise for lunch.

The Assembly adjourned for lunch at Thirty Minutes past Three of the Clock and re-assembled at Twelve Minutes past Four of the Clock, Mr. Speaker (The Hon'ble Sri V. Venkatappa) in the Chair.

*ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ ಚೆನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟ ಪಂಚವರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ 36ಕೋಟಿ 60ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಅಂದಾಜು ನಮ್ಮ ವಂದೆ ಇದೆ. ಇದರ ಪೈಕಿ ಖರ್ಚು ವೆಚ್ಚ ಯಾವ್ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ 595 ಲಕ್ಷ 38 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳು, ಮೇಜರ್ ಇರಿಗೇಷನ್ ಮತ್ತು ಪವರ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗೆ 1984ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಕೈಗಾರಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ 170ಲಕ್ಷ, ರಸ್ತೆಗಳಿಗೆ 320 ಲಕ್ಷ ಮತ್ತು ಸೋಷಿಯಲ್ ಸರ್ವಿಸ್‌ಗೆ 590ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು: ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವಿಭಾಗಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗೆ 16ರಷ್ಟು ಆಗುತ್ತದೆ. 20ರಷ್ಟು ಇರಿಗೇಷನ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. 34ರಷ್ಟು ಪವರ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಶೇಕಡ 50ರಷ್ಟು ಆಗುತ್ತದೆ. ರಸ್ತೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಶೇಕಡ 9ರಷ್ಟು, ಸೋಷಿಯಲ್ ಸರ್ವಿಸ್, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮೆಡಿಕಲ್, ಪಬ್ಲಿಕ್‌ಹೆಲ್ತ್ ಇವುಗಳಿಗೆ ಶೇಕಡ 16ರಷ್ಟು ಆಗುತ್ತದೆ.

ಈಗ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮಗೆ ವ್ಯವಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಯಾಗಿ ತನ್ಮೂಲಕ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯರ ಜೀವನ ಉತ್ತಮವಾಗಬೇಕೆಂಬುದನ್ನೇ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ಈ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, 36½ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 34ರಷ್ಟು ವ್ಯವಸಾಯ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಮುಡುಪಾಗಿಟ್ಟು ಅದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವರು ಎಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದೂ ಸಹ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೂ ಬಾಕಿ ಖರ್ಚು ಬಾಬುಗಳಿಗೆ ಅವುಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ order of priority ಅತಿಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಮ್ಮಿ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಮ್ಮಿ ಎಂಬ ಒಂದು ಆರ್ಡರ್‌ಇಟ್ಟಿರುವುದುನೂಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಆ ರೀತಿ ಹಣವ್ಯಾಪಾರವುದರಿಂದ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಬರುತ್ತದೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ವಾದವಾದವಾಯಿತು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಯೋಜನೆ ಮಾಡುವಾಗ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ್ದು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಮೊದಲನೆಯ ನಿರ್ಧಾರ. ಅದನ್ನು ಸಾಧನೆಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಹಣ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಕಮ್ಮಿ ಎಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಮಾಡುವುದು ಎರಡನೆಯ ಮಟ್ಟ. ಮೂರನೆಯದು ಆ ಹಣವನ್ನು ಹೇಗೆ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂಬುದು. ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅದಕ್ಕೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಬೇಕಾದ ಮೆಷಿನರಿ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡುವುದು, ಅದನ್ನು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಹಣ ವೆಚ್ಚವಾಗಿ ಅದರಿಂದ ಜನಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಒದಗುತ್ತಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡುವುದು. ಈ ರೀತಿ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧನೆಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ಈ ಹಣ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ವಾದ ಪ್ರವಾದ ವಾದುದು ಸರಿಯಷ್ಟೆ. ಕೇವಲರು ಹೊರವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಯೋಜನೆ ಅನಗತ್ಯ ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು. ಅಂಥ ಒಂದು ವಾದವನ್ನು ಹೇಳಿದವರು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶಿವಪ್ಪನವರು. ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟೆ: ಅವರ ವಾದ ಅವರಿಗೆ ತಕ್ಕುದಾಗಿರಬಲ್ಲದು ಎಂದು ಒಂದುಕಡೆ ಯೋಜನೆಗಳಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ; ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಪ್ರಗತಿಸಾಧನೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ; ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಹಣ ಇಲ್ಲ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ; ಇದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಅವರು ಅಧಿಕಾರವಲ್ಲದ್ದಾಗಲೇ ದುಡ್ಡು ಇರಲಿ, ಇಲ್ಲದೇ ಇರಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿಯಷ್ಟಿಯಾದರು. ಈಗ ಹಣ ಒದಗಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಇದೆ. ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ. ಪ್ರಗತಿಸಾಧನೆ ಮಾಡಿಯೇ ತೀರಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರ ಮಾಡಿರುವಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಹಣ ಒದಗಿಸತಕ್ಕ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಯಾವ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಒದಗಿಸವುದೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ. ಈಗ ಹಾಕಕೊಂಡಿರುವ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ 36 ಕೋಟಿ 60 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಬೇಕು. ಮತ್ತು ಸಾಧಾರಣವಾವಂಥ ಸರ್ಕಾರಿ ವೆಚ್ಚಗಳಿಗೆ 58 ಕೋಟಿ 60 ಲಕ್ಷರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಇತರ ಬಾಬುಗಳಲ್ಲಿ 24.70ಲಕ್ಷ, ಕೇಂದ್ರದಿಂದ 8.00 ಲಕ್ಷ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಸಾಧಾರಣ ರವಿನ್ಯೂ ಬಾಬುಗಳಿಂದ 62.50 ಲಕ್ಷ. ಈ ರೀತಿ ಒಟ್ಟು 95.20ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ವಿವೇಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ 8 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಬರತಕ್ಕದ್ದು ಸಾಲದು ಎಂಬುದು ಒಂದು ವಾದ. 9 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲವನ್ನು ನಾವು ಎತ್ತುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಹಣಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಯೇ ಎಂಬುದು ಎರಡನೆಯದು. ಮೂರನೆಯದು ತೆರಿಗೆ ಬಾಬುಗಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ವರವಾನ ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರಿಯಾದ ನೀತಿಯೇ ಎಂಬುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಹೇಳುವುದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಟ್ಯಾಕ್ಸೇಷನ್ ಮಾಡುವುದು ಮಾಡತಕ್ಕರಿ ಮಾಡಿರುವುದಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಇತ್ಯಾದಿ ವಾದ ಮಾಡಿದರು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಟ್ಯಾಕ್ಸೇಷನ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ರಾಜ್ಯಾಗದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಧಾರಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಅಗಾಧವಾಗಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ವಿಶೇಷವರ್ಗ ಯಾರ್ಯಾರು ಇದ್ದಾರೊ ಅವರುಗಳಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಿ ಆ ಹಣ ಬಡವರಿಗೆ ಹೋಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ

(ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚೆನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು)

ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಒಂದು ತತ್ವ. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಲು ಯಾವ್ಯಾವ ರೀತಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಆ ನೀತಿಯನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಈ ೪ ಕೋಟಿ ೮೦ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಬಡ್ಜೆಟ್ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಾಕುವುದು ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಆಗ್ಗೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ನೀತಿಗೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ಜ್ಯಾಕ್ಸೇಷನ್ ಪಾಲಿಸಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಿಮಿಷಾರ್ಧವೂ ಕೂಡ ಅವರು ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟ ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಅವಶ್ಯವಿದ್ದನ್ನೂ ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿವರವಾಗಿ ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡುವುದು ಅನುಚಿತ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಹಣ ಒಟಗಿಸಿಬೇಕಿತ್ತೆಂಬೇಕು. ಬಡವರಿಗೆ ನೂರಾಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ತತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಒಂದು ಘಂಟೆಯೊಳಗೆ ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ರೂಪಾಯಿ ಸಂಪಾದನೆಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಜನ ಎಷ್ಟೋ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಹಣ ಅಧಿಕವಾಗಿದೆ. ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅಂಥವರ ಹಣ ಸರ್ಕಾರದವರ ಖಾತೆಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ತನ್ಮೂಲಕ ಬಡವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು 9 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಾಲವೆತ್ತುವ ವಿಚಾರ. ಹಣ ಸಾಲದೆಂದು ಎಷ್ಟೇ ಕೂಡ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರಬಾರದು ಸಾಲದೆ ಇರತಕ್ಕ ಹಣವನ್ನು ಸಾಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಎತ್ತುವುದು ಎಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರಗಳಲ್ಲೂ, ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಇರತಕ್ಕ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ಸಾಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಒದಗಿಸಿಯೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ನಾನೇನು ಹೇಳಲಿ! ಸಾಲವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಬಗ್ಗೆ ಬಡ್ಜೆಟ್ receipts ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಸಾಲದ ಮೊತ್ತವನ್ನೂ ಖರ್ಚು ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಬಡ್ಡಿಯನ್ನೂ ನಮೂದಿಸುವುದು ನ್ಯಾಯವೇ ಏನಾ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನಿಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಲ್ಲವೆಂದು ಅಕ್ಷೇಪಿಸುವುದು ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿದೆ! ಇದು ಎಷ್ಟೇ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರು ಬಡ್ಜೆಟ್ ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮಲೆ ಮುಂದೆ ಈ ಸಾಲವನ್ನು ಎತ್ತಬೇಕೆಂಬ ಬಂದಾಗ ಹಣವನ್ನೊದಗಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಹಿಂಜರಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಒದಗಿಸಿಕೊಡುವವರಾಗಿದ್ದಾರೆಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಒಂದು ಮಾತ್ರ ಗುಂಟಾಗಬೇಕು. ಆ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲವೆ ಇದ್ದರೆ ಹಣ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಈಗ ಆ ರೀತಿಯ ಬದುಕುಳಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಸಾಲವೆತ್ತುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿ ಹಣ ಸಾಲಾವಷ್ಟು ಬಾರದಿಹೋದರೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಹುಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆಯಿಂದ ನಾನಾ ಉದ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಹಣವನ್ನು ಹಾಕಿತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಈ ಸಾಲಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಂಥವರ ಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹತೋಟಿಯಿದ್ದೇ ಇದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಮರೆಯಬಾರದು. ಅಂಥವರ ಹಣ ಹಾಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ invest ಆಗಿರುವುದನ್ನು ತಗೆದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಒನಗಳ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿ ಏರ್ಪಡ್ಡಿರುವ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸಾಧನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಯಾವ ಬಧವಾದ ಪ್ರತಿಬಂಧಕವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ, ರೈತರಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವ ದವಸ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಿತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಬೆರೆಗೆ ಕಾನೂನು ಬಲದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯದಿರುವವರಿಗೆ ಹಂಚುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಹಾಗೆಯೇ ಹಣವು ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ಕೆಲವು ಜನಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಳೆಯುತ್ತಾ ಇರುವುದನ್ನು ಕಾನೂನು ಬಲದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಇಂಥ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆತ್ತಿದ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ತಿಳಿಸಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ರೀತಿ ಹಣವನ್ನೊದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಈಗ ಎತ್ತುವುದು ಅನಾವಶ್ಯಕ.

ಇಷ್ಟನ್ನು ಹಣಕಾಸನ್ನೊದಗಿಸತಕ್ಕ ವಿಚಾರ ಮತ್ತು ಹಣಕಾಸಿನ ವಿಭಾಗವಾರಿ ವಿಚಾರ. ಇನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದರಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯ, ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ಆಹಾರ ಈ ಮೂರು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನು ಬೇರೆ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಾನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಬೇಕಂದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರತಕ್ಕ ಮತ್ತು ದೇಶವಲ್ಲ ಕೇಕಡ 75ಭಾಗ ಜನರಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂದರೆ ಅದು ಭೂ ವಿಷಯ ಸಾಯ. ಭೂ ಸ್ವಾಮ್ಯ ಮತ್ತು ಭೂಮಿಯ ಉತ್ಪನ್ನ; ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡಿ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಪ್ಲಾನಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, ಭೂಮಿಯನ್ನು re-organise ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು. ಭೂ ಸ್ವಾಮ್ಯವನ್ನು re-organise ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದೂ ಒಂದು. ಭೂ-ಪುನರ್ವಿಂಗಡಣೆ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಭೂಮಿಯಿಂದ ಎಷ್ಟು ಉತ್ಪನ್ನ ತೆಗೆಯಬಹುದೋ ಅಷ್ಟು ತೆಗೆದರೂ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಭೂಮಿಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಬರುವ ಉತ್ಪನ್ನ ಲಾಭದಾಯಕವಾಗಿರಬಹುದು ಎಂದು.

ಈ ರೀತಿಯಿಗಿರತಕ್ಕ ಈ ಪ್ಲಾನಿನ ವಿಷಯ ಸರಿಯಾಗಿದೆ, ಒಪ್ಪತಕ್ಕದ್ದೇ; ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವ ಮಾರ್ಗ, ಅವರು ತೋರಿಸಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಮೂರೋದ್ದೇಶ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ೫ ವರ್ಷ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಉದ್ದೇಶ ಸಾಧನೆಯಾಗುವುದರ ಬದಲು ಅದು ಸಾಧನೆಯಾಗದಿರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಾಯವಾದೀತೋ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೇ ವಿನಾ ಬೇರೆಯಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಮಾತನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಈಗ ಯಾವ ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಮಜ್ಜನ ಪ್ರಯೋಜನ ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ದೇಶವು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಉತ್ಪನ್ನ ಪದ್ಧತಿ, ಭೂ ಸ್ವಾಮ್ಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಉಚಿತ. ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಾನಾ ಪದ್ಧತಿಗಳಿವೆ. ಮುಖ್ಯವಾದವು, State enterprise, Co-operative enterprise and individual

enterprise ಎಂಬುದಾಗಿ ಮಾತ್ರ. State enterprise ನಲ್ಲೂ ಎರಡು ವಿಧಗಳಿವೆ. ಒಂದ ನೆಯದು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಭೂ ಸ್ವಾಮ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದು ಭೂ-ಉತ್ಪನ್ನ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ವರೇ ನಡೆಸುವುದು. ಇಲ್ಲವೇ, ಇಡೀ ದೇಶದ ಭೂ-ಸ್ವಾಮ್ಯವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ತಗೆದುಕೊಂಡು ಸಹಕಾರ ವ್ಯವಸಾಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದು. ಇದು Nationalisation of land ಅನ್ನುವ ಪದ್ಧತಿ. ಇನ್ನು co-operative basis ಮೇಲೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವುದು. ಇದರಲ್ಲಿ Village Co-operative farming ಎಂಬುದನ್ನು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ ತಮ್ಮ Political goal ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಪದ್ಧತಿ, ಖಾಸಗಿ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಿ ಅದರಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡುವುದು. ಈ ಮೂರರಲ್ಲಿ ನಾವು ಪ್ಲಾನು ಮಾಡುವಾಗ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ್ದು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ಲಾನ್ ಎಂದ ಕೂಡಲೆ ರಷ್ಯ ಪ್ಲಾನ್ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ 1927ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿ ಸುಮಾರು 10—15 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿ ಕಾರಕ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಅವರು ಮಾಡಿ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆಂದು ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಮೂಲಕ ಮತ್ತು ಜನರ ಮೂಲಕ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸೋಣವೇ ಎಂದು ಸಾವಧಾನ್ಯವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಅಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೇ ನಾವೀಗಇದ್ದೇವೆ, ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಈಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಹ್ಯಾರ್ಲರವರು ಸಹಕಾರ ಪದ್ಧತಿಯು ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನುಡಿದಿರುವ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರೆ ಸಾಕು."

"Complete socialisation or collectivisation cannot be brought about without a great deal of hardship to important section of the population. Collectivisation has its own very well-known dangers. Some of us have rejected it as it landed us in very highways."

"From—Road to Serfdom."

ಅದೇ ರೀತಿ ಬೊಂಬಾಯಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ ಪ್ರವೀಣರೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲೂಕೂಡ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲವಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬ ಅಂಶ ಆಧಾರಯುತವಾಗಿ ಕಂಡು ಬಂದಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಪದ್ಧತಿ ನಮಗೆ ಅನಾವಶ್ಯಕ. ಬಹು ಜನರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಈ ರೀತಿಯ collectivisation ನೀತಿ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಅನುಕೂಲವಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬ ಭಾವನೆಯ ಫಲವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಾವದನ್ನೀಗ ಗಮನಿಸುವ ಪ್ರಮೇಯವಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಉಳಿದಿರುವುದು ಖಾಸಗಿ ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗತಕ್ಕುದು ಅಥವಾ ಸಹಕಾರ ತತ್ವದ ಮೇಲೆ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗತಕ್ಕುದು. ಸಹಕಾರ ತತ್ವದ ಮೇಲೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ 'Better farming, collective farming co-operative farming' ಇತ್ಯಾದಿ ಅನೇಕ ತರಹದ farming ಪದ್ಧತಿಗಳಿವೆ,.....

ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಅನುಭವದಿಂದ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಮತ್ತು ಅನೇಕರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವಂತೆ, ಇದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ; ಯಾರು ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲೇ ತಮ್ಮ ಜೀವನ ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಳೆದಿದ್ದಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥವರಿಗೆ ಇದರ ಅರಿವಾಗುತ್ತೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಸಾಕು. Village co-operative farming is our ultimate goal ಎಂದು ಇದರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಅರ್ಥ—ಹಲವರು ಸೇರಿಕೊಂಡು ಅವರವರ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸಹಕಾರ ತತ್ವದ ಮೇಲೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದು. ಇದು ಕೊನೆಯ ಗುರಿಯೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಗುರಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಭೂಮಿಯ ಮೌಲ್ಯವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ಭೂ ಒಡೆಯನಾಗಿರುವವನು ಪಡೆಯುದಿದ್ದರೆ ಇದರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಒಳಹೊಕ್ಕು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯಕಾರಣವೇನಾಗಿದೆಯೆಂದರೆ, ಭೂ ವ್ಯವಸಾಯ ಲಾಭದಾಯಕವಾಗಿಲ್ಲ. ಲಾಭದಾಯಕ ಉದ್ಯಮವಾಗಿದ್ದರೆ ಆಗ ನನ್ನಲ್ಲಿರುವುದು, ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿರುವುದು, ನೂರಾರು ಜನರಲ್ಲಿರುವುದು, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಆಕರ್ಷಿಸುವ ಸಾಧನ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿ ಸಂಬಳದಾರರನ್ನು ಪೋಲ್ಯುಚಾರಣೆಗೆ ನಿಯಮಕಮಾಡಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಕಳೆದು ಉಳಿಯುವ ಲಾಭವನ್ನು ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಬಂಡವಾಳಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಹಂಚುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಆಗ ಅದು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಮೆ ನಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಆದರೆ ಭೂ ವ್ಯವಸಾಯ ಲಾಭದಾಯಕವಾದ ಉದ್ಯಮವೇ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಇದನ್ನು ಯಾರೂ ವಿರೋಧಿಸುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಭೂಮಿಯಿಂದ ಬರುವ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಅದು ಅದಕ್ಕೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದು ಬಹು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ರೈತರು ಇದರಿಂದ ನಷ್ಟ ಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ಜನ ಜನಿತವಾದ ವಿಷಯ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಸಾಧನ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿ, ನೂರು ನೂರೈವತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಸಂಬಳಕೊಟ್ಟು ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಒಬ್ಬರನ್ನಿಟ್ಟರೆ ಲಾಭ ಎಷ್ಟು ಬರುತ್ತದೆ? ನೇರವಾಗಿ 25ರಷ್ಟು ಅಥವಾ 50 ರಷ್ಟು ಖೋತಾ ಬರುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಲಾಭ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಹಾಲು ಇರತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ರೈತನಿಗೆ ಅನುಕೂಲವೆಂದು ಕಾಣಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಈ ಹೊತ್ತಿನ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಇದೆಯೆಂದು ಕಾಣಬಹುದು. ಅವನೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳೂ 365 ದಿನವೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಕೂಲಿ, ಕೆಲಸದ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ನೋಡಿದ್ದರ ಕೂಲಿ, ಕೂಲಿ ಸಂಬಳ ಕೊಟ್ಟದ್ದು, ಎತ್ತು ಮಾತ್ತರ ಸಾಧನ ಸಲಕರಣೆ, ಇದರ ಮೇಲೆ ಡಿಪ್ರಿಸಿಯೇಷನ್ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ ನೋಡಿದರೆ, ಇದರ ಒಟ್ಟು ಖರ್ಚು 100 ರೂಪಾಯಿ ಆದರೆ, ಅವನಿಗೆ ಬೆಳೆಯಿಂದ ಬರುವ ಉತ್ಪತ್ತಿ 50 ರೂಪಾಯಿ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.— Production target, land reclamation, increasing the area of cultivation, irrigation, produce, seeds, manures, ಇವೆಲ್ಲಾ ಇದೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಯಾವುದೋ ಒಂದು aspect, technical aspect ತೆಗೆದುಕೊಂಡು

(THE HON'BLE SRI H. C. DASAPPA) question of the cost of cultivation, whether it pays or not ಎಂಬ ವಿಷಯ ಪ್ರಾತ ನಾಡಿದರೆ ಹೇಗೆ ? I am afraid, they may be very relevant when that subject is discussed. But they do not come under planning. The subject of course would be interesting. But this is a question of planning and I am afraid my Hon'ble friend is just going off the point.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—I am sorry. I am only drawing your attention to the details of the plan. The plan incorporates a definite programme and to implement that programme you are spending this money. Your programme is defective; that is what I am trying to say. So when we are spending several crores of rupees on a plan of this kind, we must form it soundly and see what is our goal.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—What is it that you object to in the plan?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಯಾವುದು ನಮ್ಮ ಗುರಿ ಎಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೀರೋ ಅದು ಇದಲ್ಲ.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಯಾವುದಲ್ಲ!

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—The ultimate goal is village co-operative farming ಎಂದಿದೆ.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—Please refer me to the page of the Mysore plan.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—Your Mysore plan only provides figures and deals with money. It does not give details of the plan. If I am to rely upon your plan only, I should say it is only a consolidation of figures and nothing more.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—On pages 4 and 5 we have given a broad indication as to how we are going to spend that money : please read paras 10 and 11. ಇದರಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಹೇಳಿ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮೊದಲೇ ತಾವು ಓದಿದ್ದೀರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ—

'It is the purpose of this note to present a picture of the Mysore State plan against the background of the National plan' ಎಂದಿದೆ.

Mr. SPEAKER.—It is printed in para 11.

'The plan for the development of agriculture and food production in Mysore follows generally the national plan.'

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಅದುದರಿಂದ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಪ್ಲಾನ್ ಏನಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ನಾವು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—I have not been able to follow the Member so far as Mysore plan is concerned.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—I have not yet come to the Mysore plan. I am going to tell you about it. ಹಣದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಈಗ ನಾನು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಖರ್ಚುಮಾಡುವ ವಿಧಾನದ ವಿಷಯ.....

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಯಾವ ಯಾವ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಕೆ ದು ಹೇಳಿ ತ್ರೀರಿ ! What is that National plan ? Let us know what that plan is that you are saying.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—I am criticising the method of approach. Our goal is maximum production, our goal is maximum profit to the agriculturist, our goal is equitable distribution of the land, etc., etc. That is the goal and in order to reach that goal you have worked out a plan. And that plan is, 'we ultimately tend to bring into operation the village co-operative farming.' 89ನೆಯ ಪುಟ ನೋಡಿ. Village Production Councils. ಎಲ್ಲ ಪುಟಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಈಗ ಕಾರಾವಕಾಶವಿಲ್ಲ. The time of the House is so precious. ಇದರಲ್ಲಿ.

> "(i) frame programmes of production to be achieved at each harvest by the village;
>
> (ii) frame budgets of requirements for supplies and finance needed for fulfilling the programme;
>
> (iii) assess results attained at each harvest;
>
> (iv) act as the channel through which all Government assistance is provided to the village;"

and so forth. It is wrong.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—Under Village Production Councils, what is wrong I want to know ? ಇದು ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಾ ?

Sri H. M. CHANNABASAPPA.— While planning, you must bear in mind that the rural area contains men of lesser civilisation. Do not plan for people who are living in cities. I want you to appreciate the conditions and the level of understanding of the village people and plan for them and not for us who are sitting here, who are arguing out things and who can form co-operative societies. We are in a position to say 'this is not proper, scrap it and do something else'. You must remember that we are planning for people, 75 per cent of whom are at a lower level of civilisation and understanding. And therefore our plan should be of a pyramidical structure. We should not impose a plan which does not take note of these limitations. We must take stock of how things are actually.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.— What is it stated after all?

Sri H. M. CHANNABASAPPA.— It is stated:

"Where a village falls within the jurisdiction of a Panchayet, the Village Production Council may have a sub-committee of the Panchayat to which some of the office-bearers ....."

ಇದರಲ್ಲಿ ಏನು ನ್ಯೂನತೆ ಇದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ವಿಲೇಜ್ ಸಮಿತಿಗಳನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ಲಾಜು ಇದೆ, ಅದನ್ನು ತಾವು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಹೂರರ್ ಕ್ರೆಡಿಟ್ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನ ನಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ ತಪ್ಪಾಗರಾದದು. ಈಗ ತಾವು ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ, ತಾವು ಈಗಾಗಲೇ ಮಾಡಿರುವ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಸಮಿತಿಗಳ ಹಾಗೆ ಇದೂ ಆಗುತ್ತದೆ.

I am not speaking like my friend who lets out a lot without facts and figures. I am pointing out the system which is framed for the development of agriculture and production of food-grains.

The Honble Sri H. C. DASAPPA.— ನಾನು ಆ ಕ್ಲಾಜನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. Please read para 24 on page 106. ಘಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ಓದಿ.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.— It reads as follows:—

"In the last analysis, it is the peasant, the man behind the plough, on whom hopes of increasing production have to be based. The changes in organisation which have been proposed by us are designed to assist and strengthen him, not to supplant him. The Plan will succeed in the measure in which Government's machinery is able to reach the individual peasant in the home and on the farm, to extend a helping hand to him and to evoke from him co-operation and enthusiasm in building his own and the nation's prosperity."

It is very good, splendid. In fact, that is the end and aim of our agriculture.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.— So you agree?

Sri H. M. CHANNABASAPPA.— But the process through which you want to achieve the objective is what I am objecting to and not the objective itself. And I would say with a certain amount of confidence that your system is going to fail and all the money you sink is going to be wasted to a great extent. I want that all the money proposed to be spent is well spent and the objective for which you are spending must be realised in the minimum time and with the maximum benefit.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.— Agreed.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಹೂರರ್ ಕೋ-ಆಪರೇಟೀವ್ ಫಾರ್ಮಿಂಗ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಾವುಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಅದರ ಇದು ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಈಬಗ್ಗೆ ತಮಗೆ ನಾನು ನೇರವಾಗಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ—ಇಡೀ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೇ ಇಂಥಾದ್ದು ಎಲ್ಲಯಾದರೂ ಇದೆಯೇ! ಇದ್ದರೆ ಅದು ಹೇಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ, ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಜನ ಅಥವಾ ನಹಾಯವನ್ನು ಅದು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಉಂಟುಮಾಡಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿರಿ. ಅದನ್ನಾದರೂ ತಾವು ಹೇಳಿ. ನನಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ತಪ್ಪು ಕೇಳಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನಾದರೂ ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದೇನೆ. If it is on the basis of Hunsur Co-operative Farming which my friend stated yesterday or the day before, I am afraid you are wasting our money. Let me not go into detail.

ಆದರೆ ಈ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಒಂದು ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಮೇರಿಕಾದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಫಾರ್ಮಿಂಗ್ ಸಿಸ್ಟಂ ವ್ಯವಸಾಯ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ.

What is the result to-day? The whole of India consisting of 37 million people, gets lakhs and lakhs of tons of food-grains from America. What is the secret of that?

Sri K. R. SREEKANTESWAR.— What is the extent of individual holding in America?

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—In Ameri a the total acreage forms 1,200 lakhs and the number of farms is 60 lakhs and each farm on an average is about 20 acres.

(**VOICE**:—In Russia?)

Ten times that of India. In America, out of these 1,200 lakhs of acres, *i.e.*, 1·2 millions of acres, only about 403 millions of acres are actually under cultivation. The other is farm area. Out of 403 millions of acres, America produces 50 per cent of the world's corn production and 50 per cent of the world's cotton production, 20 per cent of wheat produ tion. What is the number of people em loyed?, Only one and odd crores of people. Please imagine the amount of production that is being done.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—What do you deduce? Shall we mechanize?

Sri H. M. CHANNABASAPPA.— I come to that point. In America, to-day nearly 32½ lakhs of tractors are at work on the farm and nearly 5½ lakhs are combines. Each combine is capable of harvesting and threshing 60-100 acres. What is the result? America is producing foodg ains in such magnitude as to be in a position to di-tribute foodgrains to the world.

ತಮ್ಮ ಈ ಉದ್ದೇಶದ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ವಿರೋಧಾಭಿಪ್ರಾಯವೇನೆಂದರೆ—ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವಂಥ ಪದ್ಧತಿ ಇತರ ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇಡೀ ಭರತಖಂಡದಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ 100ಕ್ಕೆ 75 ಜನ ಭೂಮಿಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಭೂಮಿಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡಿರತಕ್ಕವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಮ್ಮಿ. ಆದುದರಿಂದ ಅವರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಇಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಅದು ಸರಿಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಇಂಥಾ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡರೆ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಈಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಈ ಸಣ್ಣಸಣ್ಣ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್‌ಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಿ ಅವು ಒಂದು ಕನಿಷ್ಠ ಲಕ್ಷಿಟ್ಟ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ ಆಗಬೇಕು. ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಉನ್ನತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮ್ಯೆಕನೈಜ್ಡ್ ಆಗಬೇಕೆ ದೇ ನಾನೂ ಹೇಳುತಿರುವುದು. ಆದರೆ ಈ ಎರಡನ್ನೂ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂತೆ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಒಂದು ಕನಿಷ್ಠಪರಿಮಿತಿಯ ಜಮೀನ್ದಾರನಿಗೆ ಎಷ್ಟಿರಬಹುದೋ ಅದನ್ನೇ ತಾವು ಮೊದಲು ಮಾಡಿ. ಅದು ಸಾಯಾಗಿದ್ದರೆ ಆನಂತರ ನಾನು ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

(Interruption by Sri M. L. Nanjaraj Urs)

That is a matter of detail. We are laying down a policy. I will draw the attention of the Hon'ble Minister to Article 48 of the Constitution.

'The State shall endeavour to organise agricultural and animal husbandry on modern and scientific lines.'

ಹೀಗೆ ನಾವು ಮ್ಯೆಕನೈಜ್ ಮಾಡೋಣ. ಇದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆ. ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಹಿಡುವಳಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಿ ಅವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾದದ್ದು. ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಮೊದಲು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನ್ದಾರುಗಳಿಗೆ ಜಮೀನನ್ನು ಕಮ್ಮಿಮಾಡಬೇಕು. ಯಾವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಜಮೀನನ್ನು ಕಮ್ಮಿಮಾಡಿ ಪುನಃ ಉಳಿದವರಿಗೆ ಒದಗಿಸಲು ಜಮೀನು ಯಾವಾಗ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಥವಾ ಸಾಲದೆ ಬರುತ್ತದೆಯೋ ಆಗ ಇದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲವೆಂಬುದು ಗೊತ್ತೇ ಆಗುತ್ತದೆ ಈ ಆಹಾರೋತ್ಪನ್ನದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಎಷ್ಟು ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುತ್ತೋ ಅಷ್ಟನ್ನೂ ನಾವು ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶದಿಂದ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಈಗ. ಇಷ್ಟೊಂದು ಆಹಾರ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಆ ದೇಶ ಒದಗಿಸುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲಾ, ಅದರ ಗುತ್ತೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಾವುಗಳು ಯಾರಾದರೂ ಪತ್ತೆಮಾಡಿದ್ದೀರಾ; ಹೀಗೆ ಮಾತಿದರೆ ಯಾವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತೆ, ಸಾಧ್ಯವಾದರೂ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರಿಂದ ನಮಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತೆ ಎಂಬ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಲು ನಾನು ಇಷ್ಟನ್ನೂ ತಮಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಇನ್ನು ಕ್ರೆಡಿಟ್ ಸಿಸ್ಟಂ ವಿಚಾರ.

ಈಗ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ವಿಲೇಜ್ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಫಾರ್ಮಿಂಗ್ ಎಂದು ಮಾಡಿರುವುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ರಿವೈಸ್‌ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ತಿಳಿಸಿ ಅದನ್ನು ಹೇಗೆಮಾಡಬೇಕು, ಯಾರನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕೇವಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಆಕೆಡಮಿಕ್ ಇಂಟರೆಸ್ಟ್‌ಗಾಗಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿ ಬೇರೆ ಜನರ ಸಲಹೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೇ ಕೆಂದರೆ ಖಂಡಿತ ತಮಗೆ ಸೂಕ್ತ ಸಲಹೆ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಆಕೆಡಮಿಕ್ ಇಂಟರೆಸ್ಟ್ ಆಗುತ್ತದೆಯೋ ಹೊರತು ವಾಸ್ತವವಾದ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಭೂ ವ್ಯವಸಾಯ, ಭೂಮಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ತಜ್ಞರಾಗಿ ನುರಿತು ಸ್ವಾನುಭವವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಜನರು ಅನೇಕರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಸಲಹೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಯಾವ ರೀತಿ ಭೂವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಬೇಕು, ಕಲೆಕ್ಟಿವೈಸೇಷನ್ ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಕೋ ಆಪರೇಟಿವ್ ಫಾರ್ಮಿಂಗಿನಲ್ಲಿ ಹುರುಳಿಲ್ಲವೆಂದು ಗಮನಿಸಿ ಯಾವ್ಯಾವ ಬಾಬಿಗೆ ಯಾವ್ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟನ್ನಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಬೇಕು ಬಡವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಹಾಗೂ, ಭಾಗ್ಯವಂತರು ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದ ಹಾಗೂ ಯಾವ ನೀತಿಯನ್ನನುಸರಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಎರಡನೆಯದು ಉತ್ತನ್ನ ಮಾರ್ಗ. ಇರಿಗೇಷನ್ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಜನೆ ಮಾಡುವುದು ಒಂದು ಮಾರ್ಗ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ನಾನೀಗ ಹೋಗುವು

ದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿಯಿದೆಯೋ ಶ್ರೀ ಎಲ್. ಸಿದ್ದಪ್ಪನವರಿಗೂ ಅಷ್ಟೇ ಆಸಕ್ತಿಯಿದೆ. ಆದರಿಂದ ಜಾಗ್ರತೆ ಜನರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಬೇಕು, ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಹಣವನ್ನು ಆ ಬಾಬಿಗೆ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧಾರಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ, ನಮ್ಮಲ್ಲನೇಕರಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹವಿದೆಯೆಂದು ನಂಬಿಕೆಯಿರುವುದರಿಂದ ಆ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನ ಹೆಚ್ಚುಮಾಡುವ ಮಾರ್ಗ ಯಾವುದೆಂದರೆ, ಈ ದಿವಸ ರೈತರು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯೇನೆಂದು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲವೆಂದು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕು. ಅವರಿಗೆ ಅನುಭವವಿಲ್ಲ; ಶುದ್ಧ ಮೂಢರು, ಕನ್‌ಸರ್ವೆಟೀವ್ ಅಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳವರು, ಹೊಸ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛೆಯಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಅನೇಕರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆವರಿಗೆ ಒಂದುಮಾತು ಹೇಳಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಆಚಾರ್ಯರವರು.—ಸರ್ಕಾರ ಹಾಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದೆಯೆ ?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಕೆಲವರು ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

John Russel says as follows :—

"It is generally argued that an Indian cultivator is very conservative and is against useful innovation. He is cautious but not obstinate.

To quote Sir John Russel again:

"There was never any difficulty in getting the Indian farmer to take up any real improvement, but no one in the world was so proof against being bluffed into the impractical and uneconomic. The villager, educated or otherwise was a shrewd judge of his needs and many laboratory results were possibly uneconomic."

ಸರ್ ಜಾನ್ ರಸಲ್ ಎಂಬುವರು ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು. ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರ ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತ, uneconomic ಮತ್ತು impractical theory ಪ್ರಕಾರ ಆತನು ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಿಲ್ಲ—ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. He is not prepared to gamble. He is not prepared to bluff. The whole world cannot bluff him. You must approach him in a manner in which you could assist him, to get more, not by theory, but by practical demonstration. ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಜನ ಬೆಳೆಯಬೇಕೆಂಬ ಆಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದರೂ ಅವರಿಗೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಣವಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪತಕ್ಕ ಮಾತು. ಹಣ ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ಎಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿದರೂ ಎಲ್ಲೂ ಏನೂ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. I am really surprised that with a book of this size consisting so much about Agriculture, effective production, etc., you have not given a concrete proposal to see that the man who wants capital for working out agriculture can get the money as and when he wants. ಅಮೇರಿಕಾದಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಜೋನ್ಸ್ ಅಕ್ಟ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಏನು ಬೆಳೆಯಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ 40 ವರ್ಷದ ವರೆಗೆ ಸೇಕಡ ಮೂರರಂತೆ ಬಡ್ಡಿಹಾಕಿ ಹಣಕೊಡಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಬಡ್ಡಿದರ ಸರಿಯಾಗಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಏನೂ ಸಿಕ್ಕದಿದ್ದರೆ ಏನುಮಾಡಬೇಕು ? ಜೈನಾದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಫಾರ್ಮಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಹಸ್ಬೆಂಡಿಂಗ್‌ಗಾಗಿ ಒಂದು ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಬ್ಯಾಂಕಿಂಗ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಮೊನ್ನೆ ಟೆನೆನ್ಸಿ ಬಿಲ್ಲನ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಈ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ.

In New Zealand a Bank has been created by an Act of Parliament. ಆ ಬ್ಯಾಂಕಿನವರು ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಿಗೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವ ಭೂಮಿಯೆಷ್ಟಿದೆ, ಅದರ ಬೆಳೆಯೆಷ್ಟು ಎಂದು ನೋಡಿ 37 ವರ್ಷದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ ಆರಂತೆ ಬಡ್ಡಿಯ ಮೇಲೆ ಹಣಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಇತರರಿಗೆ ಶೇಕಡ 7½ಯಂತೆ ಹಣಕೊಟ್ಟು ಬೆಳೆಯುವ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಿಗೆ ಶೇಕಡ 6ರಂತೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿ ಬೇರೆಯವರಿಂದ ಬರುವ ಲಾಭದಿಂದ ನಾ ತೊಗುತ್ತಾರೆ. ನ್ಯೂಜಿಲೆಂಡ್, ಅಮೆರಿಕ, ಟಾರ್ಕಿ ಮುಂತಾದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆ ! ಇಲ್ಲಿ ಏನು ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರೆ ಹಳೇ ಕಥೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ನಿಮಗೆ ಲ್ಯಾಂಡ್ ಇಂಪ್ರೂವ್‌ಮೆಂಟ್ ಲೋನ್ ಇದೆ, ತಕಾವಿ ಸಾಲ ಇದೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. This is one serious drawback in the Plan. I want you to appreciate the seriousness with which I am making this remark and asking for a system of rural credit to be incorporated in your plan. Otherwise your plan is going to be a waste.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಇದರ ವಿಚಾರ ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಾಗ ತಿಳಿಸಿದೆ. ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನವರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ನಮ್ಮದೇಶದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಅದನ್ನು ನಾನು ಬಲ್ಲೆ.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—They are at it, and there is likely to be some arrangement made for it.

Sri H.M. CHANNABASAPPA.—I know that they have come to some arrangement here. ಕೋ ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿ, ವಿಲೇಜ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್, ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಮುಖಂಡರನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಹಣ ಕೊಡಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿರುತ್ತಾರೆ. But this is not a system of credit that the rural man wants to-day. He wants a live system and not a scrap system of an uneconomic unworkable system, but a system that would stand the test of time and that which would be useful for years. Why have you not set up such a system for rural credit ?

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—That is just the thing which the Reserve Bank also is at.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—It is only just to show to you the earnestness and the seriousness with which I am making these remarks. ನಿಮ್ಮ ಪ್ಲಾನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಅಂಶಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಮಾತನಾಡ ತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇತರರು ಬೇರೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ಜವಾಬ್ದಾರನಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಪ್ಲಾನಿನಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲ ವೆಂದು ಬೇಕಾದರೆ ಹೇಳಬಹುದು, ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಭೂಮಿಯ ಉತ್ಪನ್ನ ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬ್ಯಾಂಕನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಮೂಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಬೇಕು. ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬೆಳೆಯಲು ಬೇಕಾದ ಸಾಧನ ಸಂಪತ್ತನ್ನೊದಗಿಸಿ, ಉಳುವ ಭೂಮಿಯಿಂದ ಅಧಿಕ ಪ್ರಮಾಣದ ಉತ್ಪನ್ನ, ಅಧಿಕ ಪ್ರಮಾಣದ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ರೂರಲ್ ಕ್ರೆಡಿಟ್ ಸಿಸ್ಟಂ ಯಾವರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಮೈಸೂರು ಬ್ಯಾಂಕು ಮುಂತಾದ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿರುವಂತೆ ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಬ್ಯಾಂಕನ್ನು ಮಾಡಿ ರೂರಲ್ ಕ್ರೆಡಿಟ್ ಸಿಸ್ಟಂ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಧಿಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅನೇಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಾನೂನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. Perhaps you are not in possession of facts. I shall give you facts. ಭೂಮಿಯನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಒಂದು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಒಂದು. ಭರತ ಖಂಡದ ಡಿಫಿಸಿಟ್ ಎಷ್ಟೆಂದರೆ 70 ಲಕ್ಷ ಟನ್. ಈ ನಿಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ 69 ಲಕ್ಷದ 40 ಸಾವಿರ ಟನ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಇದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ 72 ಲಕ್ಷದ 2 ಸಾವಿರ ಟನ್ ಉತ್ಪತ್ತಿಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಡಿಫಿಸಿಟ್ ಇರುವುದು 1.4 ಲಕ್ಷಟನ್.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA—On the present scale of rationing, it is 1.4 lakh tons.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—My contention is that you are incorrect in statistics. 68ನೇ ಪುಟ ನೋಡಿ. 13·67 ಔನ್ಸ್ ಪ್ರಕಾರ 69·04 ಲಕ್ಷ ಟನ್ ಬೇಕು. ಅದೇ ರೇಷನ್‌ನನ್ನು 16 ಔನ್ಸ್‌ಗೆ ಏರಿಸಿದರೆ 158 ಲಕ್ಷ ಬೆಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಹೇಗಾಗುತ್ತದೆ? ಸ್ವಲ್ಪ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ. ಕೇವಲ 2½ ಔನ್ಸ್ ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಿದರೆ— On the basis of 13.67 oz. per adult per day the amount of foodgrains required is 69 04 lakhs tons and if you increase it by ·33 oz it will increase to 81 lakhs. 13·67 ಔನ್ಸ್ ಇದರೆ, 69·04 ಆಗುತ್ತದೆ. 16 ಔನ್ಸ್‌ಆದರೆ 158·04 ಆಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಯಾವ ಲೆಕ್ಕದ ಮೇಲೆ? 2 ಔನ್ಸ್ ಚಿಲ್ಲರೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾಡಿದರೆ 158 ಲಕ್ಷ ಟನ್ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಯಾವ ಆಧಾರ, ಯಾವ ಲೆಕ್ಕ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರವಾಗಿ ಹೇಳಿ. ನಮ್ಮ requirement ಅದು ಏನಾದರೂ ಇರಲಿ, ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈಗ 2 ವರ್ಷದಲ್ಲಿ 9½ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿದಿರಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚಾಗಿದೆ, ಉತ್ಪನ್ನ ಎಷ್ಟಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ ಎಂದರೆ 68 ಸಾವಿರ ಟನ್ ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. 9½ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿನ ಮೂರು ವರ್ಷದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು 1949ರಲ್ಲಿ ಶುರುಮಾಡಿದಿರಿ. ಆದರಲ್ಲಿ ತಾವು ಈಗಾಗಲೇ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ 1,95,68,000 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಹಾಯ ದ್ರವ್ಯವಾಗಿ ಪಡೆದಿದ್ದೀರಿ. ಗ್ರ್ಯಾಂಟ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸಾಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಕಮ್ಮಿ 2 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಆಯಿತು. ಈ 2 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು 2 ವರ್ಷದವರೆಗೆ ಖರ್ಚುಮಾಡಿದಿರಿ. ಈ 2 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಎಷ್ಟು ಬಂತು, ಅಂದರೆ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಮೇಲೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ 69·828 ಟನ್ ಆಯಿತು. ಉತ್ಪತ್ತಿ ಲೆಕ್ಕಹಾಕತಕ್ಕ yardstick ಅಳತೆಕೋಲು ಯಾವುದು ಎಂದರೆ ಒಂದು ಟನ್ ಸೀಮೆಗೊಬ್ಬರ ಮಾರಿದರೆ ಇಷ್ಟು ಪಲ್ಲ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬಂತು ಎಂದು ಆಧಾರ.

Sri G. A. ACHARYA.—Is that assumption or presumption?

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—No, no· I am going to quote the authority for that. Page 78 of the Planning Commission Report:

"As proof of the fulfilment of the programme, increase in production was measured largely on the basis of 'units of work', that is to say, if a well was sunk or repaired, an acre of new land reclaimed or a ton of fertiliser employed, it was reckoned that certain defined additions to production took place. Statistical sample checks were undertaken to establish whether or not the 'yardsticks' which were adopted were correct. By and large, it was felt that the relationships assumed between the various types of effort in the results of each were valid." etc.

I am not bluffing· I am proving.

ನಾನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದು ತಪ್ಪಾಗಿದ್ದರೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. 13 ಔನ್ಸ್‌ಗೆ 68 ಲಕ್ಷ ಟನ್ ಆದರೆ 2 ಔನ್ಸ್ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ ಎಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆ?

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—Please find out what is wrong in para 5 in page 78·

ಶ್ರೀ ಎಚ್· ಎಂ. ಚೆನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಡಿಫಿಸೆಟ್ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಎಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆ?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚೆನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—13·67 ಔನ್ಸ್ ಪ್ರಕಾರ ಹಂಚಿದರೆ ಡಿಫಿಸೆಟ್ 69 ಲಕ್ಷ ಚಿಲ್ಲರೆ ಟನ್ ಆಗುತ್ತದೆ. 1½ ಔನ್ಸ್ ಪ್ರಕಾರ ಹಂಚಿದರೆ 81 ಲಕ್ಷ ಟನ್ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—15 ಔನ್ಸ್ ಪ್ರಕಾರ ಹಂಚಿದರೆ 120 ಲಕ್ಷ ಟನ್ ಆಗುತ್ತದೆ. 16 ಔನ್ಸ್ ಪ್ರಕಾರ ಹಂಚಿದರೆ 158 ಲಕ್ಷ ಟನ್ ಆಗುತ್ತದೆ. ತಪ್ಪೇನು?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚೆನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಅದು ಮ್ಯಾಥಮ್ಯಾಟಿಕ್ಸ್, ಅಮೇಲೆ ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ತೋರಿಸಿ ಕೊಡಿ. ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನಿಮ್ಮ (yardstick) ಅಳತೆಕೋಲು, ಇಷ್ಟು ಟನ್ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಿದರೆ ಇಷ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಆಗುವುದು ಎನ್ನುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಆದರ ಮೇಲೆ ಆಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಏನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ನೋಡಿ! ಅಷ್ಟು ಲಘುವಾಗಿ ಟೀಕೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ.

"Statistical, sample checks were undertaken to establish whether or not the 'yardsticks' which were adopted were correct. By and large, it was felt that the relationships assumed between the various types of effort in the results of each were valid."

ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಅಂದರೆ ಮೊದಲು ಇಷ್ಟು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಉತ್ಪನ್ನವಿರಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ಗಡ ಕಡ್ಡಿ ಅಳತೆಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೋಡಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಇಷ್ಟು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿರಬೇಕು, ಗೊಬ್ಬರ ನರಬರಾಯಿ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಇಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆಗಿರಬೇಕು—ಎಂದು ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದರು. ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ sample checks ಮಾಡಿ ನೋಡಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನ ಲೆಕ್ಕಗಳಿಗೆ ತಾಳೆ ಬಂತು. ಅದರಂತೆ ಹೇಳಿರುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇನು?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಆ ರೀತಿ check-up ಮಾಡುವ ವಿಧಾನಗಳಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನುಭವ ಪಡೆದಿರತಕ್ಕ ಮನುಷ್ಯನಾದ್ದರಿಂದ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಅಷ್ಟೆ. ಏಕೆಂದರೆ, 1943ನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಡಿಫಿಸಿಟ್ 60 ಸಾವಿರ ಟಿಕ್ ಇತ್ತು. ಈಗ 60,000 ಟನ್ನಿಗಿಂತ ಮೀರಿ 69,000 ಟಿಕ್ ಬಂದ ಮೇಲೆಯೂ ಡಿಫಿಸಿಟ್ ಎಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ?

Sri M. V, KRISHNAPPA.—They are growing more commercial crops.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—I am speaking of the actual production that you have secured today. 69,828 tons of foodgrains have been achieved in the current year 1951–52 as a result of your Grow More Food Campaign as against a food deficit of 60,000 tons of foodgrains.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಡಿಫಿಸಿಟ್ ಎಷ್ಟು?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚೆನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ನಿಮ್ಮ ಲೆಕ್ಕದ ಪ್ರಕಾರ ಒಂದು ಕಡೆ 60,000 ಟಿಕ್ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ 69,000 ಟಿಕ್ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ವಿ. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು.—ಈಗ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದೆಲ್ಲಾ Grow More Food effort ಎಂದು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಹಾಗೆ ಬರುತ್ತದೆ ಅಷ್ಟೆ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ತಾವು ಇಲ್ಲಿ opening page ನಲ್ಲಿ Result of the Food Production Drive ಎಂದು ಕೊಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ. 1943ರಲ್ಲಿ 60,000 ಟಿಕ್ ಡಿಫಿಸಿಟ್ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಈಚೆಗೆ 47 ಕ್ಕೆ ಬಂದ್ದಾಗ 1.4 ಲಕ್ಷ ಟಿಕ್ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. 1951ರಲ್ಲಿ 2.41 ಲಕ್ಷ ಟಿಕ್ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಹಿಂದೆ 70 ಲಕ್ಷ ಪ್ರಜಾ ಸಂಖ್ಯೆಯಿದ್ದದು 80 ಲಕ್ಷ ಪಾದ್ದರಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅದರಿಂದ ಇಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಬೋತಾ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೀಗ ಪಾನ್ತವವಾಗಿ 90 ಲಕ್ಷ ಪ್ರಜೆಯಾದ್ದರಿಂದ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ 3.41 ಲಕ್ಷ ಬೋತ ಬಂದಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತಲ್ಲವೇ?

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—He is addressing a wrong Minister. (laughter)

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—Whatever that be, nobody can dispute that.

That is the deficit. Please look at the question yourself. Granting that 93 thousand children are born, they are not eating your corns or foodgrains; they are living on milk.

ಇದನ್ನೇಕೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದರೆ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅದರ ಮೇಲೆ ಡಿಫಿಸಿಟ್ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ, ಸರಿಯಾದಂಥ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನಿಜವಾಗಿ ಒದಗಿಸಿಕೊಂಡು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಬೇಕಾದರೆ ತಯಾರಿಸಿ.

I hope you know that one ugly fact will spoil a beautiful thesis, a beautiful scheme. So, you depend on facts. Do not depend upon what you presume things to be.

ನೀವು ಈಗ ಏನು ನೀತಿಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೀರೋ ಅದರ ತತ್ಪವೇನೋ ಒಳ್ಳೆಯದೇ. ರೈತರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ subsidise ಮಾಡೋಣ; ಗೊಬ್ಬರ, ಬೀಜ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೊಡೋಣ. ಹಾಗೆ ಹೇಳುವುದೆಲ್ಲಾ ಸರಿಯೇ. ಅಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದರೂ ಕಂಟ್ರೋಲನ್ನು ಯಾವಾಗ ತೆಗೆಯುವುದು ಎನ್ನುವ ಸೂಚನೆಯೇ ಬೇಡವೇ? ಈ ಪ್ಲಾನಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿನೋಡಿದರೂ ಅದರ ಕುರುಹೇ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಪ್ಲಾನಿನಲ್ಲಿ 36ನೆಯ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಡಿ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ.

What is it that you have planned for removing controls? I know you have said in page 31:

"A substantial reduction in black market prices and the availability of ample supplies at controlled price are essential pre-requisites to any consideration of decontrol."

ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ರಚನೆಯನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟಿರುವಾಗ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ! ಕಂಟ್ರೋಲು ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ದವಸ ಧಾನ್ಯಗಳು ಸಿಕ್ಕುವವರೆಗೂ ಇರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

Well, I question, is this the way? Controls would continue till blackmarket reduces to such an extent that food would be available at lower rates in black market! I thought that by 55–56 the proposed target of 75 lakhs of tons of food grains would be reached and we would be in a position to remove the control. But are you in a

(SRI H. M. CHANNABASAPPA)

position to do that? No. Then, why is this plan formed? Where do you want to lead us?

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—They have stated 'pre-requisites'; they have not stated the time.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—You have targeted for the production of 70·02 lakhs of tons and you have provided ample money, you have provided ample machinery for that. If you feel doubtful in realising this target, I have no objection. But, what is this plan unless you mean to implement it to the maximum benefit? Why is this plan made?

Sri G. A. ACHARYA.—Is silence consent Sir?

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—We do not want to answer every sentence.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ತಮಗೆ ಅರಿಕೆ ಕೊಡುವುದೇನೆಂದರೆ ತಾವು ಮಾಡುವ ಪ್ಲಾನು realistic ಆಗಿ ಇರಬೇಕು. ಪ್ಲಾನನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತೀವೆ, ಏನೇನು ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಗಳಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಮಾಡಿಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದೆವೋ ಅದರ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲದ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ನಾವು ನಂಬಿಕೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನೀವು ಹಾಗೆ ನಂಬಿಕೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಲೆಕ್ಕದ ಪ್ರಕಾರ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರಕಾರ 1956-57ಕ್ಕೇ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ತೆಗೆಯುತ್ತೇವೆಂದೇಕೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಲೆಕ್ಕದ ಪ್ರಕಾರ ಹೆಚ್ಚಿನ ನೀರಾವರಿ ಕಾಂಗಾರಿಗಳಿಂದ 70,000 ಟನ್ ಗಳೂ ಇದರ ಜೊತೆಗೆ 70,000 ಟನ್‌ಗಳು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ 2,33,000 ಎಕರೆಗಳಿಂದ ಬರುತ್ತದೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದ್ದೀರಿ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸುವುದರಿಂದಲೇ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಟ್ಟು 70,000+70,000+1,00,000 = 2,14,000 ಟನ್ ಧಾನ್ಯ ಬರುತ್ತದೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಇಷ್ಟು ಬರುತ್ತದೆಂದಮೇಲೆ ಕಂಟ್ರೋಲ್‌ಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತೇವೆಂದೇಕೆ ಹೇಳಕೂಡದಾಗಿತ್ತು!

As against the deficit of 1.4 lakhs of tons how are you justified to keep this control for one moment longer? Have you stated here that in 1955-56 you propose to de-control?

ಈಗ ನೀವು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಇದೆಲ್ಲ ಏನ್ನೂ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಯಾವ ಕಾಲಕ್ಕೂ ತೆಗೆಯುವುದಿಲ್ಲ ಅಥವ ಇಂಥಾ ದಿವಸ ತೆಗೆಯುತ್ತೇವೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಈ ಯೋಜನೆ ಏಕೆ? ನೀವು ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಇಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೀತಿಯ ಪತನವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈಗ 56 ಕೋಟಿ ರೂ ಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಈ ಯೋಜನೆಯಿಂದ ಪ್ರಯೋಜವಿಲ್ಲ, ಇವಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಕಂಟ್ರೋಲ್ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವರು ಕೂಡ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಲ್ಲ, ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಇದು draft plan.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—I am sorry, I now understand. Please incorporate this point ಆಹಾರ ಇಷ್ಟು ಬರುತ್ತಿದೆ, ಇಷ್ಟು ಹೋಗ್ತಿದೆ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮ್ಮ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ತೆಗೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯ. ಹೀಗೆ ಮಾಡದೇ ಇದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಜನರ ಬೆಂಬಲ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕಂಟ್ರೋಲ್‌ಗಳಿಂದ ಜನ ಬೆಂದು ಬೆಂಡಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತೇವೆಂದು ಭರವಸೆ ಕೊಡಿ. ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿ: We are going to get the pre-requisites for decontrolling and therefore in 1955, we are going to decontrol. Otherwise how will you expect co-operation from the public and how will co-operation be forthcoming?

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—It may come about earlier.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—It may be possible tomorrow. It may be possible two years later.

ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರು.—ಅಷ್ಟು ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಗೆ ಹೇಳುವುದು?

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—I am not certain, as certain as the Sun rises in the East, that all the objectives of the plan will be realised. It is after all a plan and so, if not in 1955-56, we may realise our objectives two years later. We have got the ideas, we have got the money before us. I am not going to say irresponsibly that whatever you have incorporated is going to be done within that time. But we shall have the determination to do it. Unless you have the determination, how can we have trust in you?

Sri G. A. ACHARYA.—Even granting that a para is devoted to decontrol, do you expect that the people will understand that there is going to be something on which they can depen?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಜನರಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿಯುಂಟಾಗಬೇಕಾದರೆ ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಬರಬೇಕಾದರೆ, ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಎಂಬ ಯಜ್ಞದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ, ಇನ್ನು ಐದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ 1955-56 ರಲ್ಲಾದರೂ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಬಂದರೆ ನಿಮಗೆ ಬೆಂಬಲ ಬರುತ್ತದೆ.

Now I come to the chapter on incentive of prices. I am not going to take more time of the House.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಂ. ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು.—ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೂ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂಬುದು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೆ?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಐದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಹೋದರೆ ಮತ್ತೂ ಅನುಕೂಲ. ಇಷ್ಟು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ, ಕನಿಷ್ಪಪಕ್ಷ ಐದು ವರ್ಷದ ಮೇಲೆ ಹೋಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆ? After having spent 36·6 crores of rupees on the plan if you are unable to hope for decontrol situation, how can you enthuse the people in the country?

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಸಿ ಹೊನ್ನಪ್ಪನವರು.—ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಐದು ವರ್ಷದಲ್ಲಾದರೂ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ತೆಗೆಯುತ್ತೇವೆಂಬ ಆಸೆ ತೋರಿಸಿದ್ದರೆ, ಬೆಂಬಲ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ ಜನ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಏನು, ಓಟು ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೆ?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—If you are unable to understand what I say I cannot help it. After all, I am speaking in Kannada, Thili Kannada and achcha Kannada!

ನನ್ನ ವಾದವನ್ನು follow ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ತಿಳಿಗನ್ನಡ, ಅಚ್ಚಗನ್ನಡದಲ್ಲೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಇನ್ನು incentive of prices ವಿಚಾರ ಒಂದು ಪಲ್ಲ ಬತ್ತಕ್ಕೆ 20 ರೂಪಾಯಿ, ಒಂದು ಪಲ್ಲ ರಾಗಿಗೂ 20 ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವ ನೀತಿಯ ಬೆಂಬಲವಿದೆ? ರೈತನಿಗಿರತಕ್ಕ ದೌರ್ಬಲ್ಯ ಅಥವ ಅಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಶೋಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲವೆ? ಇಪ್ಪತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿದೆಯೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, ಅವರು ಈಗ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ, ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಮೂವತ್ತು ದಿವಸ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ನಮಗೆ ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಪಲ್ಲ ಬತ್ತ ಅಥವಾ ರಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕಾದರೆ ಏನು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆಯೆ! ನೀವೂ ಹಾಕಿಲ್ಲ, ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಹಾಕಿಲ್ಲ. "In the absence of data, we are unable to fix" ಎಂದು.....

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—It is bound to vary from place to place.

Sri. H. M. CHANNABASAPPA.—Even salaries are bound to vary from place to place, from office to office. But you must not forget that according to the Constitution, the people have a right to demand of you a living wage for the work that they do. Are you agreed upon that? If a man works all the 360 days, himself, his wife and two children, if he does not get at least 1 rupee for himself, 8 annas for his wife and 4 annas for his children, how on earth are you justified in saying that we are going to provide incentive?

Sri M. N. JOIS.—No discrimination between man and woman according to the Constitution. Sir. Why one rupee for a man and 8 annas for his wife? (laughter).

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—He is violating the fundamental rights of the Constitution.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಈಗ ಇದರ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಂಸಾರಕ್ಕೂ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಒಂದು ವ್ಯತ್ತಿಯನ್ನೊದಗಿಸುವುದು, living wage ಒದಗಿಸುವುದು ದೇಶದ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಒಂದು ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕು ಎಕರೆ ಖುಷ್ಕಿ ಒಂದು ಎಕರೆ ತರಿ ಯಂತೆ ಇರುವವರು ಅಪರೂಪ. ಒಂದೆಕರೆ ತರಿ ನಾಲ್ಕೆಕರೆ ಖುಷ್ಕಿ ಇರುವ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ 365 ದಿನವೂ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ 480 ರೂಪಾಯಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದೆಕರೆ ತರಿಗೆ ಸುಮಾರು 12 ಪಲ್ಲ ಬತ್ತ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. We will be generous. I have no objection. We will stretch a point in their favour. ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕೆಕರೆ ಖುಷ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಮಳೆಬೆಳೆಯಾದರೆ 12 ಪಲ್ಲ ಒಟ್ಟು 24 ಪಲ್ಲ ಆಯಿತು. ಇದಕ್ಕೆ 480 ರೂಪಾಯಿ ಆಯಿತು ಈ 480 ರೂಪಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಇವನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟದ್ದಕ್ಕೆ ಬೇಡ. ಎತ್ತುಗಳ ಮೇಲೆ ಹಣ ಹಾಕಿರುತ್ತಾನೆ. ಮಿಕ್ಕ ಸಲಕರಣೆ ಮೇಲೆ ಹಣ ಹಾಕಿರುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ 30 ರೂಪಾಯಿ ಎಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡರೂ ಇನ್ನುಳಿಯುವುದು 450 ರೂಪಾಯಿ ಇಷ್ಟಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು a family consisting of a husband, wife and two children—a boy and a girl: total four ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮನೆಯ ಜನರೆಲ್ಲ ದುಡಿಯಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಆ ಮನೆಯ ಜನರೆಲ್ಲಾ ಮೈಸೂರು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಎಲ್ಲೂಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಗೆ ಹೋದರೆ, ದಿನ ಒಂದಕ್ಕೆ ಗಂಡಸಿಗೆ ಒಂದೂವರೆರೂಪಾಯಿ, ಹೆಂಗಸಿಗೆ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಎಂಟಾಣೆಯಂತೆ ಅವರು ಸಂಪಾದಿಸಬಹುದು. ಈ ಲೆಕ್ಕದ ಮೇಲೆ ತಿಂಗಳಿಗೆಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆ ವರ್ಷಕ್ಕೆಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿ, ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಗೆ ಹೋದರೂ ಕೂಡ ಗಂಡಸಿಗೆ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ, ಹೆಂಗಸಿಗೆ 12 ಆಣೆ ಎರಡುಮಕ್ಕಳಿಂದ ಎಂಟಾಣೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ತಿಂಗಳಿಗೆ 82½ ರೂಪಾಯಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಬರಿ ಕೂಲಿಕೆಲಸ ಒಂದನ್ನೇ ಮಾಡಿದರೂ ವರ್ಷ ಒಂದಕ್ಕೆ ಆ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೆ ಸಂಪಾದನೆ ಇರುತ್ತೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಬೇಸಾಯ ನೀರಾವರಿ ನಿನ್ನಮನೆ ಮಕ್ಕಳೂಸಾಸು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರಲ್ಲಾ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವರು ಕೇವಲ 450 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಅವರೆಲ್ಲರ ಶರೀರವನ್ನು ತೇಯಬೇಕಾಗಿರುತ್ತೆ. ಹೀಗೆ ಕೂಲಿಕೆಲಸದಿಂದ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಪಾದನೆ ಆಗತಕ್ಕದ್ದು ಆ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ಸಂಪಾದನೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವಾಗ

(ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪ)

ಈ ವ್ಯವಸಾಯವೆನ್ನುವುದು ಇನ್ನು ಹೇಗೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯ?

I am seriously putting it, This is responsible for all the evils in the country, You have been discriminating against the Raiyat. It is not fair on the part of the Government which cals itself a Wel-fare Government.

Sri G. A. ACHARYA.—Nobody has defined "wages". Who has defined 'wages'?

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—I am not speaking about wages. I am speaking about incentive of price. You are not following me.

ತಾವು ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದು ಕನಿಷ್ಠ ಪರಿಮಿತಿಯ ನಷೆಯನ್ನು ಈ ದವಸ ಧಾನ್ಯಗಳಿಗೆ ಎಂದರೆ ಭೂಮಿಯಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗತಕ್ಕ ವುಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಬೆಲೆಯನ್ನು ನಿರ್ಧಾರಮಾಡದೆ ಬಾಕಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ, ಕುಳಿತದ್ದಕ್ಕೂ ನಿಂತದಕ್ಕೂ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಲೆಕ್ಕಸೇರಿಸಿ ಅವುಗಳ ಬೆಲೆಯನ್ನು ನಿರುಪಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ಹೀಗೆ ಬೆಲೆಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಬಿಡುವುದರ ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ನೇಕದ 25ರಷ್ಟು ನಷೆಯೆಂದು ಅಲ್ಲೇ ನಮೂದು ಸಹ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ ಅದೇ ರಿತಿ ಈ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಾವೇಕೆ ಒಂದು ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಬಾರದು? ತಮಗೇನು ವ್ಯವಸಾಯದ ಕನುಬು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ ಅಥವಾ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಮಾಡ ಬಾರದೆಂದೋ?

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಅವರು 365 ದಿವಸವೂ ಅದೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೇ? ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಗಳು ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚೆನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—I agree I have got accounts. ಅವರಿಗೆ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಇಲ್ಲದೆ ವಿರಾಮವಿರುತ್ತಿಂದೇ ತಿಳಿಯೋಣ. ಆಗ ಆ ಮೂರು ತಿಂಗಳೂ ಕೂಲಿಗೆ ಹೋದರೆ ಎಷ್ಟಾಗುತ್ತೆ ಂಬುದನ್ನೂ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ ನೋಡೋಣ. 30 ರೂಪಾಯಿ ಮತ್ತು 20 ರೂಪಾಯಿ ಒಟ್ಟು ಒಂದು ತಿಂಗಳಿಗೆ 50 ರೂಪಾಯಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದರೆ 3 ತಿಂಗಳಿಗೆ 150ರೂಪಾಯಿ ಆಯಿತು. ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಈ 150ಹೋದರೆ ಇನ್ನುಳಿಯುವುದು 850 ರೂಪಾಯಿಗಳು. ಹಾಗೆ ಕೂಲಿಮಾಡದೆ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಆ 3 ತಿಂಗಳುಕೂಲಿ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಆಗ ಅತನಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ವಲಮಾನ ವೆಷ್ಟೆಂದರೆ 450+150—600ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಆಯಿತು. ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ಸದಾ ಕಾಲ ಕೂಲಿ ಮಾಡಿದರೆ 1,000 ರೂಪಾಯಿ ಸಂಪಾದನೆ ದೊರೆಯುತ್ತೆ.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಆಚಾರ್ಯ ಅವರು.—ಅವರು ಹೊಗೇ ಕುಡಿಯುವುದೊ?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ ಚೆನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—Let me not go into the details. ನೀವು ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ ಸಾಕು. ಈ ವಿಚಾರಗಳೆಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿವೆ; ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರೆ ಅಲ್ಲಗೆ ಕೈಹಾಕಿದರೆ ಚೇಳು ಕಚ್ಚಿಬಿಡುತ್ತೆ. 25-30ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಏನೇ ಆಗಲಿ, ಹಾಗೆ ದಾರಣಿಗಳಲ್ಲೂ ವಿಪರೀತ ಏರು ಪೇರುಗಳು ಇರಬಾರದು. ಹಾಗೆ ಧಾರಣೆವಾಸಿಗಳು ವಿಪರೀತ ಹೆಚ್ಚಾಗಲು ಅವಕಾಶ ಕೂಡ ಇರಬಾರದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದನ್ನು ತಾವು ಒಂದು Comprehensive ಆಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಯಾರಿಗೂ ಇದರಿಂದ ತೊಂದರೆಯಾಗಬಾರದು. ಆದರೆ ಇಂದು ಅತನ ದುಡಿಮೆಗೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಫಲ ಬರುವಹಾಗೆ ತಾವು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ತಾವು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಮಾಡುವಾಗ ಕೇವಲ ಒಬ್ಬ ಕೂಲಿಮಾಡತಕ್ಕವನ ಅಂತರಕ್ಕಿಂತಲೂ ಇವನ ಸ್ಥಿತಿ ಕಮ್ಮಿ ಮಾಡಿದರೆ ಇದು ಯಾವ ನ್ಯಾಯ? ರೈತನ ಕಷ್ಟವೇನು? ಅತನಿಗೆ ದನ ಎತ್ತು ಕರುಗಳಿಗೇನು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತೆ ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿ ಅತನ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ತರಿಯಾಗಿ ಫಲ ದೊರೆಯುವಂತೆ ತಾವು ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ ಬಡವನಾಗಿರತಕ್ಕವನನ್ನು ಇನ್ನೂ ಬಡವನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಗೆ ನಿಮ್ಮತತು ಏನಾಯಿತು? ಆಗರಾದರೂ ತಾವು ಇದು ತರಿಯಾದ್ದಲ್ಲ ವೆಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳೋಣವಾಗುತ್ತದೆಯೆ?

You say to-morrow "We are going to see that we will have a margin of profit over and above the expenditure." What is the margin of profit? I do not mind if it is one per cent, two per cent or ten per cent. I will be satisfied even if he gets just the expenses. To-day he is unable to speak.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—Unable to speak?

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—That is your strength; that is his weakness.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—In spite of representatives like Sri Channabasappa? Be honest for once.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—I have always been honest.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—When there are representatives of the type like Sri Channabasappa, why should the raiyats be afraid?

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—I should appeal to you that an adequate price, a reasonable price, a price which includes a margin of profit over and above the expenses may be provided for to the raiyat and unless you do that, you will not get the target. I may tell you that this is going to work havoc in the country and nobody will grow foodgrains to-day, including myself. I will not grow. Why should I? Under what obligation to the society I should grow unless the society is going to treat me on a par with others? Under what obligation should I grow foodgrains for you and make it my hobby?

ಶ್ರೀ ಎ. ಸುಬ್ಬರಾಯಶೆಟ್ಟರು (ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆ).— ಹಾಗಾದರೆ ತಾವಿನ್ನು ಬೇಸಾಯ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೋ?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು.—ಬೇಸಾಯ ಗಾರನಿಗೆ ಒಂದು ಸಲ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡರೆ, ತಾಳಿ ಕಟ್ಟಿದ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಹಾಗೆ ಅದರ ವಿಚಾರ. ಜನರು ತಮ್ಮ ಸ್ವಪ್ರಯೋಜನ ಎಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೋ ಆ ಕಸುಬಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆಯೇ ಶಿವಾಯ, ಈ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಅವರು ಕೈಹಾಕಿದರೂ ಇನ್ನು ಏನೂ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲಪ್ಪ ಮಾಡುವುದೇನು ಎನ್ನತಕ್ಕವರೇ; ಇದು ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ಹಾಕಿದ, ತಾತ ಹಾಕಿದ ದಾರಿ ಇದರಲ್ಲೇ ಹೋಗಬೇಕು ಎಂದು ಈ ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುತ್ತಾರೆ ಹೊರತು ಇದರಿಂದ ಆದಾಯ ಬರುತ್ತದೆಯೆಂದು ಯಾರೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು that is subsistance farming, not for profit. ಏನೋ ನಾನೂ ಸಹ 1932ರಲ್ಲೆ ಹೋಗಿ ಇದಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ ಇಡೀ ಜನ್ಮವನ್ನೇ ತೇದೆನು ರಕ್ತವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಸಿದೆನು. ಈಗ ಇದನ್ನು ನೀವು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕೆಂದರೆ ಅದು ಹೇಗೆ ಆಗಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ? ಹೀಗಿದೆ ಇದರ ವಿಚಾರ. ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನು ತನ್ನ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಬಿಡಬಾರದೆಂಬ ಆಸೆಯಿಂದೇನೂ ಅದನ್ನು ಆತ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಯಾವುವಾದರೂ ಬೇರೆ ಕಸುಬು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗೇ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗೆ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕಸುಬಾಗಿರಲಿ ಅದರಿಂದ ತಾನೂ, ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಎರಡು ಮಕ್ಕಳಾದರೂ ಸುಖವಾಗಿ ಜೀವನೋಪಾಯ ನಡೆಯುವಂತಿರಬೇಕು. ಇದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.— Wait and see.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—I would appeal to you to see that he gets an adequate return for all the work that he does throughout the day. With these remarks, I request the Government and also the Hon'ble Members to take note of every matter which I have touched upon and see that those matters find in adequate value, that they find a place in the plan and only then your plan will become a real plan which gets the support of the entire nation. Otherwise, your plan is going to be a useless plan. You will not have the co-operation of the people and when the co-operation of the people is lost, any amount of money spent on it is going to be wasted.

Sri M. GOVINDA REDDY. (Chitaldrug District—General).—Sir, I propose to confine myself to the principles of planning at this stage, for in my opinion what is now required by this House in examining this report is to consider whether the framework is proper or not and whether this framework is to be amended and if so, in what respects. I therefore look at the question of planning from two standpoints. One is planning to build and the other is planning to solve. The report on the first Five-Year Plan, which is placed before us, of which the Mysore Plan is an integral part, fulfils in a large measure the second aspect. It is in my opinion a plan to solve. What has been done there is to assess the national needs in relation to circumstances that are prevailing in the existing system of economy and then to direct national effort to achieve these needs and to fulfil these requirements. In the field of industry, taking the existing industries into consideration, what are the complements which the present industries have to be furnished with and how much do they require; and have we to plan for any new industries and if so what are they? And then with regard to cottage industries and small scale industries, what should be the additional impetus to be given to these small scale industries? That is the broad direction in which the planning in the industrial field has to be examined in the report. In the field of agricultural planning, the most urgent national need is to grow enough and produce enough to meet the national requirements; and in order to grow enough, in order to step up production, how are we to control agricultural economy? In the field of Education what has been thought of in the present plan is to take up the present educational system to its logical conclusion and to plan for more schools, more buildings and then to accommodate the basic educational plan. So I wish to observe that what has been done in the five-year plan is to examine the present conditions of economy in the various fields and then to direct them to the desired ends. This in my opinion falls short of what I mentioned as the first aspect and that is the planning to build. Of course the present plan involves building construction, major and minor irrigation projects, and Industrial Workshops and so on. I do not mean to say in this connection that this is not a plan to build, but when I say that it should be

(SRI M. GOVINDA REDDY)

a plan to build I mean it in a broader sense. I will just explain what I mean to by planning to build. We have been living for over a century and a half on borrowed economic. We were under a foreign rule for over a century and a half. This foreign rule had imposed on us completely an alien economy. The indigenous economy that was prevailing when this foreign power came here, was shattered and it was super-imposed by an economy which was quite alien to us. I beg respectfully to submit that no country could subsist on a borrowed economy. If a country is to subsist particularly in these times of cut-throat competition, it must develop an economy which is consistent with its national genius, its national resources and with its own culture and psychology. It is just precisely this that countries like Russia did. I was glad when the Hon'ble Sri D. H. Chandrasekharaiya referred how Russia built up its economy. I was glad because the very name of Russia used to send a shiver through him a few years ago and I am glad that he has appreciated how Russia was able to recover economy in a most exemplary manner and in a matchless way. I think the object of the Planning Commission should have been to examine the basic conditions and to build up from the bottom. In the field of Education, for instance the Planning Committee in my opinion should have examined what is the system of education which will suit the genius of this country, and which will train the student with this outlook namely, that he is a citizen of India, that he has got civic responsibilities to discharge and that his ambition should be to serve the society and to serve his country to the best of his ability. Giving this requisite knowledge and training and developing in him this outlook, Education must achieve its end. That must have been the idea with which Government should have examined the field of education. What has happened in this field of Education? We had our own indigenous system of education. This was discouraged by the alien rule and we then had the western system of education and it is being continued. When the National Government came into power, they should have changed the system and built up from the foundations of the educational system. In fact today, if we observe, we have got a western system going. We have got the various national systems of education also going and we have the Wardha Basic educational system also going. These are taking parallel courses and the national resources are divided between these three. Competition is allowed between these three and my point is that we are not able to give sustenance to any particular system to the maximum extent. When we distribute our resources between several systems of education, to what end are we driving? Are we completely following the western system and then dowe look forward as in Europe or America or Canada towards a particular end? In my opinion and in the opinion of many educationists—and there is no controversy I think about that—the western system is not suitable to the genius of our country. It is not suited to the economy of our country. In this country which has been impoverished for centuries we have not the means to give that liberal type of education which the West contemplates and which we are planning in our University. To build a University of that type, to have a laboratory of that type, to give research courses and all that, would be very costly. I do not mean to say thereby that it is not a thing to be done. I mean to say that if we are allowing every student of ours to go in for that particular course, can the national resources subsist? Or, are we changing that or are we specialising in one thing—the Wardha type of education system is more in consonance with our national genius and with the circumstances of our life. What is contemplated in that system is to give a certain level of education for every citizen, for every boy or girl in India up to basic limit—to equip him or her with the necessary ability to understand and appreciate his or her problems and those of the country in a considerable manner and it is calculated to give him or

her that strength which makes him or her to meet those problems. That is a system of education in which millions of rules are not required, in which buildings costing lakhs or crores are not required. That is a system of education which has this character, namely, the character of self-sufficiency. This system founded by the Father of the Nation, Mahatma Gandhi has been acknowledged to be the best by educationists and still have we given a free line to it in the country? It is made to run a race with the western system of education and it is therefore languishing and it is there where it was when the Father of that system of education closed his eyes. If we want to direct our efforts towards national education, towards achieving this particular end and aim of equipping every citizen with the requisite knowledge and strength that would enable him face the world, then, we have to give this national system of education more encouragement, take it along and universalise it. By this I do not mean to say that we should cry halt to the western system of education. In the University stage there is a particular sphere for it. Those who have got the means and ability to take to higher education, University education, can go and study and therefore that sphere of liberal education will be fulfilling its own purpose without putting a strain on the national economy. At the same time the national system of education which would be a universal thing will also grow strong. That is exactly the point which I would have liked the Planning Commission to have examined. But that is not so.

Then let us take the field of industries.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—They have examined. Please see page 223.

Sri M. GOVINDA REDDY.—They have examined the position. But my point is that they should have devoted the resources that are now being devoted to the western system of education to the national system of education. They should have given greater emphasis not to the western system of education but to the national system of education. They should have strengthened it. That is my point.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—That is a matter more for the educational experts. I do not think the Planning Commission would object to the diversion of funds which are now utilised for the western system of education to the basic system of education.

Sri M. GOVINDA REDDY.—The Wardha system of education has been considered as a separate system in this Planning Commission report. Evidently that means its sphere is demarcated. I say greater emphasis should have been given to the Wardha system of education than to the western system of education.

In the field of industry, what exactly Russia did was, immediately after the revolution she cut off all imports and she was not able to import machinery and finished products. The industrial countries were opposed to her. First of all she wanted to have an industrial sphere of her own—heavy industries which would manufacture precision machinery. If we have heavy industries, if we have the basic materials, steel, etc., then we can develop other industries. Without the basic industries we will not be able to develop other industries because the precision machinery has to be imported from other countries. If we want heavy industries and basic industries to be undertaken in India we have to import from other countries. The British Government were interested in seeing that we did not heavy industries here, that we did not have basic industries here. If we wanted a spare part of a motor car we had to import. If we wanted any spare part we had to import. We have not been able to manufacture that in our country although the genius for manufacturing the same is not lacking. I only point out several things that have happened in the country. When we were not, for some reason or other, able to import manufactured articles that we needed, our blacksmiths and our workshop people have been able to manufacture

(SRI M. GOVINDA REDDY)

as good parts; but that precision machinery that we need is not there, that heavy industry that we need we did not have. In fact the British Government purposely evaded equipping us with that machinery and now, of course, we have been able to import heavy machinery. Our industrial system depends, as far as its organizational structure is concerned, on this basic need and that basic need is not fulfilled at all. I do not see that any plan is contemplated in order to put our industries on firm foundations. That is as far as industrial system is concerned.

As far as the products of these industries are concerned, it is admitted that these industries are not put on a sure foundation. All sorts of articles, from the smallest to the biggest article, are being imported. We have not regulated our import policy at all. Our import policy is regulated in this respect and that too when controls were found very necessary, *i.e.*, to restrict import quotas. That system came predominantly into force because the dollar system was enforced and dollars could not be spent as people wished. Therefore, the import quotas had to be restricted. But, when I say there should be import restriction, I do not say that there should be this kind of restriction. I mean that they should have imported only these articles without which India could not go on.

Mr. SPEAKER.—What more time does the Hon'ble Member require to conclude his remarks?

Sri M. GOVINDA REDDY.—About twenty minutes or half-an-hour at the most.

Mr. SPEAKER.—For to-morrow there are no questions. There are only three short notice questions for answers and then we will resume further discussion on the Five-Year Plan.

The House is now adjourned till to-morrow One O'Clock.

The Assembly adjourned at Three Minutes past Six of the Clock to meet again on Tuesday, 13th November 1951.

WD 1046—GPB—500—9-5-52